

செந்தமிழ்நூல்கள்

108

ISBN:978-81-687469-8-5

பகுப்பும் தொகுப்பும்
முனைவர் சு இராமலிங்கம்

சு சபுத்திரம்

NSR 100 Educational Trust

[An ISO 9001 - 2015 Certified]

AD-13, 5th Street, Anna Nagar West, Chennai - 600 040

www.nasubbureddiar100.in

அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகம் ANNA CENTENARY LIBRARY

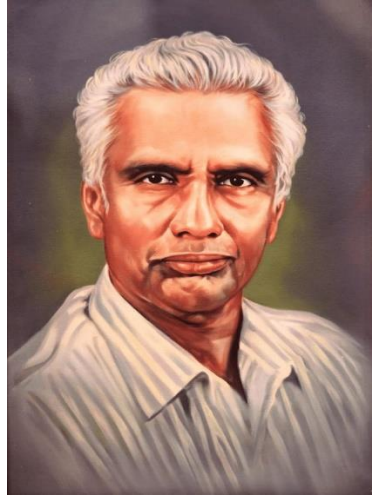
DIRECTORATE OF PUBLIC LIBRARIES SCHOOL EDUCATION DEPARTMENT

https://www.annacentenarylibrary.org/pages/view/163-%E0%AE%9A%E0%AF%81%E0%AE%9A%E0%AE%AE%E0%AF%81%E0%AE%A4%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%AE%E0%AF%8D_1941

செந்தமிழ்சிற்பிகள்

சு.சமுத்திரம் (1941 - 2003)

அறிமுகம்

சு.சமுத்திரம் தென்காசி மாவட்டம் தென்காசி வட்டம் திப்பணம்பட்டி கிராமத்தில் பிறந்தவர். அவர் அகில இந்திய வானொலியிலும் தூர்தர்ஷனிலும் வேலை பார்த்தவர். அவர் 14 புதினங்கள், 4 குறுநாவல்கள், 2 கட்டுரைத் தொகுப்புகள், ஒரு நாடகம், 300க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். அவரது சிறுகதைகள் 22 தொகுப்புகளாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன அவரது பல படைப்புகள் தெலுங்கு, மலையாளம் மற்றும் ஹிந்தி மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவர் ஒரு சோஷியலிசவாதி. அவரது படைப்புகளில் சோஷியலிசக் கருத்துக்கள் பரவியிருந்தது. அடிமட்டத்து மக்களின் வாழ்க்கையும் அவர்கள் பட்ட துன்பங்களும் அவரது படைப்புகளின் முக்கியக்களமாக அமைந்தன. 1990ல் அவரது புதினம் வேரில் பழுத்த பலா சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றது. 2003ல் சென்னையில் அவர் ஒரு விபத்தில் காலமானார்.

விருதுகள்

இளமையிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்து பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளுக்கு இடையே பட்டதாரி ஆனவர். ஆசிரியர்,

கூட்டுறவுத் துறை ஆய்வாளர், ஊராட்சி வளர்ச்சி அதிகாரி ஆகிய மாநில அரசுப் பதவிகளை ஏற்றுப் பணியாற்றியவர். பின்னர் இந்தியத் தொலைக்காட்சியில் செய்தி ஆசிரியர், கள விளம்பரத் துறை இணை இயக்குநர் போன்ற மத்திய அரசுப் பதவிகளையும் ஏற்றுத் திறம்படப் பணியாற்றியவர். 1975இல், இவரது முதல் சிறுகதை ஆனந்தவிகடன் இதழில் வெளிவந்தது. குற்றம் பார்க்கில் என்ற சிறுகதைத் தொகுதி தமிழக அரசின் பரிசு பெற்றது.

4.1.1 சமுத்திரத்தின் படைப்புகள்

1974ஆம் ஆண்டு முதல் படைப்புப் பணியைத் தொடங்கியவர். இதுவரை 20 புதினங்களையும் 21 சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் படைத்து வெளியிட்டுள்ளார். ஒரு சத்தியத்தின் அழகை, ஒரு மாமரமும் மரங்கொத்திப் பறவைகளும், மனம் கொத்தி மனிதர்கள், குற்றம் பார்க்கில், காகித உறவு, சமுத்திரம் கதைகள், உறவுக்கு அப்பால், மண்சுமை, ஏவாத கணைகள், காலில் விழுந்த கவிதைகள், மானுடத்தின் நாணயங்கள் முதலான 21 சிறுகதைத் தொகுதிகளில் இவருடைய சிறந்த சிறுகதைகளைக் காணலாம்.

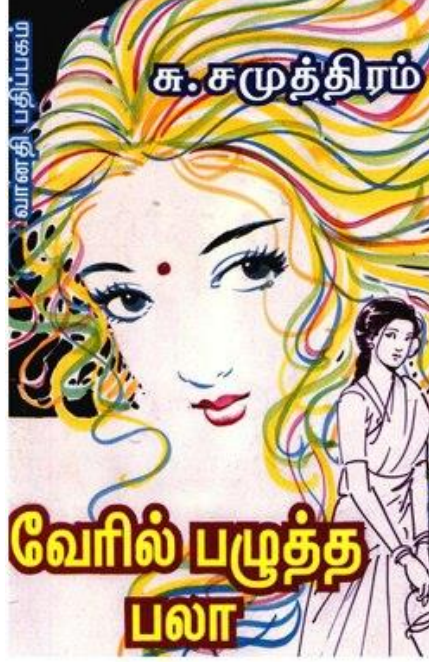
சிறுகதையின் அளவு, ஆற்றல், ஆளுமை முதலிய அனைத்தையும் டாக்டர் வாசவன் தம் வண்ணத்தமிழ் வாசல்கள் என்னும் நூலில் பின்வருமாறு அருமையாக விளக்குகிறார்:

"கதைக்குக் கால் முளைத்தால் மட்டும் போதாது. இறக்கைகளும் முளைக்க வேண்டும். அந்த இறக்கைகள் சுருங்கச் சொல்லலும், சுருக்கெனச் சொல்லலும். சிறுகதை வடிவத்தில் சிறிதானாலும் வானத்தையும், பூமியையும் அளந்துவிட்டு அளப்பதற்கு இன்னும் இடம் கேட்கின்ற வாமனனைப் போன்றது. இராம பாணத்தைப் போன்று குறி தவறாமல் இலக்கை எட்டக் கூடியது. அதனால்தான் வேறெந்தப் படைப்பிலக்கியத்தையும் விடச் சிறுகதை உலகளாவக் கோலோச்சுகிறது. நீங்கள் பார்க்கிற, பழகுகிற, உங்களையும் மற்றவர்களையும் பாதிக்கிற ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியுமே சிறுகதைதான்".

இக்கருத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்தவைதாம் ச.சமுத்திரத்தின் சிறுகதைப் படைப்புகள் எனலாம். நாள்தோறும் நாம் பார்க்கின்ற மனிதர்களின் எண்ணங்கள், ஆசைகள், வாழ்க்கைச் சூழல்கள், அது தரும் நெருக்கடிகள், அவற்றால் மனிதன் தாழ்வதும் உயர்வதும் ஆகிய நிலைகள் சமுத்திரத்தின் சிறுகதைகளில் படம் பிடிக்கப்படுகின்றன.

ஆசிரியர் சு. சமுத்திரம்/நூற்பட்டியல்

<https://ta.wikisource.org/wiki/%E0%AE%86%E0%AE%9A%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%BF%E0%AE%AF%E0%AE%B0%E0%AF%8D:%E0%AE%9A%E0%AF%81.%E0%AE%9A%E0%AE%AE%E0%AF%81%E0%AE%A4%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%AE%E0%AF%8D/%E0%AE%A8%E0%AF%82%E0%AE%B1%E0%AF%8D%E0%AE%AA%E0%AE%9F%E0%AF%8D%E0%AE%9F%E0%AE%BF%E0%AE%AF%E0%AE%B2%E0%AF%8D>

1990-ல் சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்ற புதினம்

விருதுகள்

- சாகித்திய அகாதமி விருது -1990.
- தமிழ் அன்னை பரிசு - தஞ்சாவூர் தமிழ் பல்கலைக்கழகத்திடமிருந்து.
- இலக்கியச் சிந்தனை - சிறுகதைப் பரிசு.
- கலைஞர் விருது
 - முரசொலி அறக்கட்டளையிடமிருந்து.
 - (மறைவுக்குப்பின்)

சு.சமுத்திரம்

<https://www.sirukathaigal.com/%E0%AE%95%E0%AE%A4%E0%AF%88%E0%AE%AF%E0%AE%BE%E0%AE%9A%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%BF%E0%AE%AF%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AE%B3%E0%AF%8D/%E0%AE%9A%E0%AF%81-%E0%AE%9A%E0%AE%AE%E0%AF%81%E0%AE%A4%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%BF%E0%AE%B0%E0%AE%AE%E0%AF%8D/>

சு. சமுத்திரம், திருநெல்வேலி மாவட்டம், திப்பனம்பட்டியில் 1941-ம் ஆண்டு பிறந்தார். இள வயதிலேயே தந்தையை இழந்தார். கடையத்தில் ஆரம்பக்கல்வியை முடித்து பாளையங்கோட்டையில் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்தார்.

சு. சமுத்திரம் செங்கல்பட்டு அருகிலுள்ள காட்டுக்கரணை என்ற கிராமத்தில் ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியராக அலுவலக வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். தமிழக அரசில் கூட்டுறவுத் துறை ஆய்வாளர், ஊராட்சி வளர்ச்சி அதிகாரி ஆகிய பதவிகளை ஏற்றுப் பணியாற்றினார். ஸ்ரீபெரும்புதூரில் பணியாற்றுகையில் அதிகாரிகளுடன் முரண்பாடு ஏற்படவே பணியைத் துறந்து மத்திய அரசின் அகில இந்திய வானொலியின் தமிழ் சேவைப் பிரிவில் பணியில் சேர்ந்தார். பின் மத்திய அரசின் செய்தி- விளம்பரத் துறையில் பணிபுரிந்தார். சென்னை தொலைக்காட்சியில் செய்தி ஆசிரியர், வானொலியில் செய்தி ஆசிரியர், களவிளம்பரத் துறை இணை இயக்குநர் ஆகிய பதவிகளில் இருந்தார்.

சு. சமுத்திரம் கே.சி.எஸ். அருணாசலம் கே.முத்தையா சிகரம் செந்தில்நாதன் ஆகியோரின் தொடர்பால் இடதுசாரிச் சிந்தனைகளால் கவரப்பட்டார்.

1973-ல் தில்லியில் இருந்த போது அவரது அங்கே கல்யாணம், இங்கே கலாட்டா', 'கலெக்டர் வருகிறார்' ஆகிய இரு கதைகளும் 'கடல்மணி' என்ற பேரில் குழுதம் , ஆனந்த விகடன் இதழ்கள் வெளிவந்தன. தன் அரசுப்பணி அனுபவங்களை கருவாக்கி 'சத்திய ஆவேசம்' என்ற முதல் நாவலை எழுதினார். அது செம்மலர் இதழில் தொடராக வெளி வந்ததுது. இவரது 'வாடாமல்லி' நாவல் திருநங்கையரின் வாழ்வைப் பற்றிப் பேசிய முதல் தமிழ் நாவல்.

கிறிஸ்தவ இலக்கிய சங்கத்தின் கருத்தரங்குகளில் அவரது 'ஊருக்குள் புரட்சி', 'சோத்துப் பட்டாளம்' ஆகிய நாவல்கள் வெளியிடப்பட்டன.

சு.சமுத்திரம் , லியோ டால்ஸ்டாயின் வாழ்க்கை வரலாற்றை நாடகமாக எழுதி மேடை ஏற்றினார்.

சு. சமுத்திரம், 14 புதினங்கள், 4 குறுநாவல்கள், 2 கட்டுரைத் தொகுப்புகள், ஒரு நாடகம், 300-க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். அவரது சிறுகதைகள் 22 தொகுப்புகளாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன அவரது பல படைப்புகள் தெலுங்கு, மலையாளம் மற்றும் ஹிந்தி மொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. 1990-ல் சு. சமுத்திரம் எழுதிய 'நாவலுக்கு 1990-ம் ஆண்டுக்கான சாகித்ய அகாதெமி விருது வழங்கப்பட்டது.

சு. சமுத்திரம் ஏப்ரல் 3, 2003-ல் சென்னையில் ஒருசாலை விபத்தில் உயிரிழந்தார்.

விருதுகள்

சாகித்திய அகாதமி விருது -1990. (வேரில் பழுத்த பலா)
தமிழ் அன்னை பரிசு - தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்
இலக்கியச் சிந்தனை - சிறுகதைப் பரிசு.
கலைஞர் விருது - முரசொலி அறக்கட்டளை (மறைவுக்குப்பின்)

தமிழக அரசால் 2008-ல் சு. சமுத்திரம் எழுதிய கீழ்காணும் நூல்கள் நாட்டுடமை ஆக்கப்பட்டன.

ஆகாயமும் பூமியுமாய்....
இல்லந்தோறும் இதயங்கள்
இன்னொரு உரிமை
ஈச்சம்பாய்
ஊருக்குள் ஒரு புரட்சி
என் பார்வையில் கலைஞர்
எனது கதைகளின் கதைகள்
ஒத்தைவீடு
ஒரு கோட்டுக்கு வெளியே
ஒரு சத்தியத்தின் அழகை
ஒரு மாமரமும் மரங்கொத்திப் பறவைகளும்
கடித உறவுகள்
காகித உறவு
குற்றம் பார்க்கில்
சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டால்
சத்திய ஆவேசம்
சமுத்திரக் கதைகள்

[<https://archive.org/details/SamuththirakKathaikal>]

சமுத்திரம் கட்டுரைகள்
சாமியாடிகள்
சிக்கிமுக்கிக் கற்கள்
சோற்றுப்பட்டாளம்
தாய்மைக்கு வறட்சி இல்லை
தராசு
தலைப்பாகை
தாழம்பூநிழல் முகங்கள்
நெருப்பு தடயங்கள்
பாலைப்புறா
புதிய திரிபுரங்கள்
பூ நாகம்
மண்சுமை
மூட்டம்
லியோ டால்ஸ்டாய் (நாடகம்)

வளர்ப்பு மகள்
வாடாமல்லி
வெளிச்சத்தை நோக்கி
வேரில் பழுத்த பலா

என்னுரை - தலைப்பாகை (சிறுகதைகள்)

இந்தத் தொகுப்பு உள்ளடக்கிய 16 சிறுகதைகளில், தலைப்புக் கதையான தலைப்பாகை தவிர்த்து அனைத்துமே பத்து பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்டவை. அதுவும், எழுதப்பட்ட காலத்திற்கு முன்னால், பத்தாண்டு காலத்திற்குள் நடைபெற்ற நிகழ்வுகளை, அனுபவங்களை மையமாகக் கொண்டவை. இந்த வகையில் இந்தத் தொகுப்பு, கடந்த கால மக்கள் வரலாற்றின் இலக்கிய பதிவாகும். தலைப்பாகை, நவீன சிறுகதை என்றாலும், அதுவும் பத்தென்பதாம் நூற்றாண்டில் அப்போதைய திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களின் அவல வாழ்க்கையை பதிவு செய்கிறது.

இந்த வகையில்தான் எனது அத்தனை சிறுகதைகளும், தமிழ் சமூகத்தின் அனைத்து பிரிவுகளின் இலக்கிய ஆவணங்களாக பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாக கருதுகிறேன். இந்தத் தொகுப்பிற்கு ஒரு சிறப்பு... பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட கதைகள், இப்போதுதான் நூல் வடிவத்தில் அச்சேருகின்றன. ஏற்கனவே வெளியாகி உள்ள எனது இருபது சிறுகதைத் தொகுப்புகள், 1945-ஆம் ஆண்டில் இருந்து இன்றைய காலக்கட்டம் வரையான, சமூக-அரசியல்-பொருளாதார பதிவுகள்தான். இந்தத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள கதைகள், முன்னர் வெளியான தொகுப்புகளில் எப்படியோ விடுப்பட்டு போயின.

இப்படி விடுப்பட்டுபோன கதைகளை, பழைய இதழ்களில் இருந்து தேடிப்பிடித்து, அவை வேறு தொகுப்புகளில் வந்துள்ளனவா என்பதை சரிப் பார்த்து சேர்த்திருக்கிறேன். உணர்வு ரீதியாகவும், இந்தத் தொகுப்பிற்கும், இதே மாதிரியான முன்னைய தொகுப்புகளுக்கும், வித்தியாசம் உள்ளது. முன்னைய தொகுப்புகள் அந்தந்த காலக்கட்டங்களில் வெளியானதால், அவை என்னுள், ஒரு யதார்த்த உணர்வை மட்டும் ஏற்படுத்தியதே அன்றி, வரலாற்று உணர்வை ஏற்படுத்தவில்லை. ஆனால், இந்தத் தொகுப்பின் நிகழ்வுகளை பின்னோக்கி பார்க்கும்போது, நான் மெய் சிலிர்த்து போகிறேன்.

இப்போதும், எனது இலக்கிய நோக்கும், போக்கும் மாறுபடவில்லை. ஆனாலும், மொழி நடையும், கதை சொல்லித் தனமும், கட்டமைப்பும் காலத்திற்கேற்ப மாறி உள்ளன. இந்தப் பின்னணியில், இந்த பழைய கதைகளை படிக்கும்போது, என்னை நானே வியந்து கொள்கிறேன். அதே சமயம், சிறிது நிரடலாகவும் உணர்கிறேன். இதே கதைகளை, இப்போது எழுதினால், உள்ளடக்கங்கள் மாறாமல், உருவங்கள் மாறி இருக்கும்.

இந்த கதைகளில் சில மாற்றங்கள் தேவை என்று நான் நினைத்தாலும், அந்த மாற்றங்களை செய்யவில்லை. ஆங்காங்கே, பழைய கட்டிடத்திற்கு வெள்ளை அடித்ததுபோல, சில மேல் பூச்சிகளை பூசியிருக்கிறேனே தவிர கட்டிடத்தை புதுபிக்க எந்த முயற்சியும் செய்யவில்லை. அதே சமயம், இந்த கட்டிடம் பாழடைந்துபோகவில்லை என்பதிலும், இதில் இன்னும் மனிதர்கள் வாழ்ந்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதிலும் ஒரு ஆறுதல்.

ஒரிரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, இந்த பழங்கதைகளை பத்திரிகைகளில் இருந்து எடுத்து படித்தபோது, எனக்கே ஒரு ஆச்சரியம்-நான் நல்ல எழுத்தாளன்தான் என்று. பெரியவர்வல்லி

க்கண்ணன் அவர்களிடம்கூட, ஒரு தடவை, இந்த வாசிப்பை
சுட்டிக்காட்டி 'அண்ணாச்சி அப்போவே நான் நல்ல
எழுத்தாளனாகதான் இருந்திருக்கிறேன்' என்று சொன்னபோது,
அவரும் 'சந்தேகமில்லாமல் நீங்கள் நல்ல எழுத்தாளர்தான்' என்று
கூறியதை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். பொதுவாக இப்போது எனது
கதைகளில் யதார்த்தமான வர்ணனைகளோ, பாத்திரங்களின்
உருவப் பதிவுகளோ அதிகமாக இல்லை. இவை இரண்டும்
இடம்பெற்ற இந்த பழம்பெரும் கதைகள், என்னுள் வெங்காய
வாசனைபோல், ஒரு மண் வாசனையை தோற்றுவிக்கின்றன.

இப்படிச் குறிப்பிடுவதால், நான் பாமரத்தனமான கதைகள்
எழுதவில்லை என்று பொருளல்ல. அப்படிப்பட்ட ஒரு சில
கதைகளை படித்துவிட்டு, தலையிலேயே குட்டிக்கொண்டேன்.
எந்தத் தொகுப்பிலும் அவை இடம்பெறக் கூடாது என்பதிலும்
முனைப்பாக இருக்கிறேன். ஆனாலும், இந்தத் தொகுப்பில்
தூக்கலாக தோன்றும் உபதேசங்கள், பாமரதனமானவை அல்ல
என்று தி மாக நம்புகிறேன்.

நாம் எந்த வாசக தளத்தை நினைத்து எழுதுகிறோமோ, அந்த
தளத்திற்கேற்பதான், கருப்பொருள் ஒன்றானாலும், உருவமும்,
மொழிநடையும் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. இது, வலிந்து எழுதாத
என்னை போன்ற தோழமை எழுத்தாளர்கள் கு. சின்னப்பபாரதி,
டி.செல்வராஜ், பொன்னீலன், தனுஷ்கோடி ராமசாமி, மேலாண்மை
பொன்னுசாமி போன்றோருக்கும் பொருந்தும்.
எங்களின் இன்றைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களான
ஜனநேசன், ப.ஜீவகாருண்யன், டி.ஆர்.ராஜாமணி, தேனி
சீருடையான், அல்லி உதயன், ஷாஜகான், தி.சு. வேலாயுதம்
போன்றவர்கள், நாங்கள் கையாண்ட கருப்பொருளின் இயல்பு
மாறாமல், அதை இன்றைய காலகட்டத்திற்கு ஏற்ப, எங்களைவிட
சிறப்பாக எழுதி வருகிறார்.

தலைப்பு கதையான தலைப்பாகை போன்ற சிறுகதைகளை எழுதுவதற்கு கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் சாமிதோப்பில் வசிக்கும் பிரபல தமிழ் அறிஞர் புலவர் பச்சையம்மால் அவர்களே முழுமுதற் காரணம். இலக்கிய பத்திரிகையான 'சதங்கை' ஆசிரியர் வனமாளிகை அவர்களுடன் திரு. பச்சையம்மாலை சந்தித்தபோது வைகுண்டர் எப்படி ஒரு ஆன்மீக போராளியாக விளங்கினார் என்பதை வரலாற்று பூர்வமாக விளக்கினார். வள்ளலாருக்கு முன்பே, ஒரு ஆன்மீக போராளியாக வாழ்ந்த வைகுண்டர் மீது எனக்கு ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டது. இதனாலயே, திருவாங்கூர் சமஸ்தான பல்வேறு பிரிவு மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை விளக்கும் தோள்சீலை போராட்டங்கள் பற்றிய நூல்களையும், ஆங்கில பாதிரிமார்கள் எழுதிய நூல்களையும் கிட்டதட்ட கரைத்துக் குடித்துவிட்டேன். இதன் அடிப்படையில், தோள்சீலை என்று தலைப்பில் நீண்டதொரு நாவல் எழுத திட்டமிட்டு இருக்கிறேன். இதைத்தான் தோழர். அகத்தியலிங்கம் அவர்கள் கோடிகாட்டிருக்கிறார். இந்த சிறுகதைக்கு சில அரிய தகவல்களை தந்த அய்யாவழி இயக்கப் பிரமுகர் மணிபாரதி அவர்களுக்கு நன்றி கடன் பட்டுள்ளேன்.

இந்தத் தொகுப்பில் வரும் இருவேறு கண்கள், நான் அறிந்த ஒரு தாயின் பாச வெளிபாட்டு உளைச்சல்கள்... இந்தத் தாய், நமது தாய்மார்களை பொதுமைப்படுத்துகிறாள்.

நாணமும், பெண்மையும் சிறிது தூக்கலான கதை. அந்தக் காலகட்டத்தில், ஒரு மணப்பெண் அப்படி நடந்திருப்பாளா என்பது சந்தேகமே. நடக்க வேண்டும் என்ற ஆசையில் நடப்பது மாதிரி யதார்த்தமாக எழுதப்பட்ட கதை.

இப்போதும், சுயமரியாதை இல்லாத சுதந்திரத்தை அடிதள மக்கள் இன்னும் அனுபவித்து வருகிறார்கள் என்பதை சொல்ல வேண்டியதில்லை. கதைக்க முடியாத கதை, இலங்கை தமிழர்களுக்காக, பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடைபெற்ற தமிழகக் கொந்தளிப்பே ஒரு இலங்கை தமிழ் பெண்ணுக்கு

ஏற்பட்ட ஆற்றுப்படுத்தலை பதிவு செய்கிறது. சென்னை, வானொலி நிலையத்தில் செய்தி ஆசிரியராக இருந்து, இந்த பாவப்பட்ட இலங்கை தமிழ்பெண்களில் ஒரு சிலருக்கு நான் தாற்காலிக வேலை வாய்ப்புகளை கொடுத்திருக்கிறேன். ஒரு தமயனிடம் சொல்லுவதைப்போல, இந்தப் பெண்கள், என்னோடு பகிர்ந்துக் கொண்ட இலங்கை கொடூரங்கள், இன்றுகூட என்னை பயமுறுத்துகின்றன.

நிர்வாகிகள், ப()லே வேசம், அபத்தங்கள், முள் மேல் நடை, போக்கிடம் இல்லாத பொழுது, சொற்பிடி ஆகிய சிறுகதைகள் என்னுடைய அலுவலக அனுபவங்கள். இந்த அலுவலகங்கள் வெளியில் நின்று பார்த்தால் ஒரு கரையான் புற்றாகத் தோன்றும். ஆனால், உள்ளே நுழைந்து பார்த்தாலோ, அதற்குள் கருநாகங்களும், நச்சுப் பூச்சிகளும் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். இவைகளால் கடிப்பட்டும், திருப்பித் தாக்கியும் அலுவலக வாசியாக செயல்பட்ட எனது அனுபவப் பகிர்வுகளே இந்தக் கதைகள். குறிப்பாக ப(லே) வேசத்தில் வரும் பலவேசம்தான், அன்றாடம் ஒரு மணிநேரம் யோகாசனம் செய்து உடலை ஒம்பிய எனக்கு ரத்த அழுத்ததையும், நீரழிவையும் கொடுத்தவர்.

பாசப்பாவம், நிறைகாக்கும் கற்பு, முதல் இல்லாத இரவு ஆகிய கதைகள், ஒரு நல்ல மனதின் உணர்வு வடிவங்களேயன்றி நடந்தவை அல்ல. ஆனாலும், நடக்கக்கூடியவை. சேரிடம் இப்போதும், நேர்மையான அதிகாரிகள் எதிர்நோக்கும் குடும்ப விவகாரம்தான். அலுவலகப் பணி நேர்மைக்கும், குடும்ப சுயநலத்திற்கும் இடையிலே அல்லாடும் பல அலுவலர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இவர்களை பற்றிய முக்கியமான பதிவுதான் இந்த சேரிடம்.

இந்தக் காலக்கட்டத்தில் சிறுகதைத் தொகுப்பை பெரும் பாலான பதிப்பகங்கள், கையை கடிக்கும் என்பதால் வெளியிடத் தயங்குகின்றன. ஆனால், பெரியவர் திருநாவுகரசும், அவரது அருமை மகன் ராமுவும், இந்த பழைய கதைகளையும் கொண்டு வர திட்டமிட்டது, என் மீது அவர்கள் கொண்ட அளப்பரிய அன்பிற்கும், இலக்கியத்தை வியாபார ரீதியில் அணுகாத சமூக நோக்கிற்கும் எடுத்துக்காட்டு. சிறியன சிந்தியாத பெரியவர் திருநாவுகரசு அவர்களுக்கு நன்றி கடன் பட்டுள்ளேன்.

இந்தத் தொகுப்பிற்கு முன்னுரை கொடுத்திருக்கும் தோழர். அகத்தியலிங்கம் அவர்கள் என்னுடைய நீண்டகால நண்பர். பொதுவாக எங்களை போன்ற ஒத்த கருத்துள்ளவர்களின் உறவு, சமூக அளவில் மட்டுமே நிற்கும். ஆனால், அவருக்கும், எனக்கும் உள்ள உறவு, குடும்ப அளவிலும் நிலைத்து நிற்கிறது. தீக்கதிர் பொறுப்பாசிரியரான தோழர், அகத்தியலிங்கம் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் அதிகமாக நினைக்கப்படாத அல்லது மறக்கப்பட்ட வீரர்களைப் பற்றி விடுதலைத் தழும்புகள் என்ற அற்புதமான நூலை எழுதியவர். சமூக நீதியை நூல் வடிவமாக்கியவர். பல சந்தர்பங்களில் நான் எழுத முற்படும் சிறுகதைகளில் யதார்த்த சிக்கல் வரும்போது, நான் அறிவுரை கேட்கும் ஒரு சில தோழர்களில் இவரும் ஒருவர். மிக சிறந்த முன்னுரையை கொடுத்தற்காக மட்டும் அல்லாமல் என்னைப் பற்றிய அவர் எதிர்பார்ப்புக்கு ஏற்ப நான் எழுத வேண்டும் என்றும் கங்கணம் கட்டியுள்ளேன்.

இந்த சிறுகதைகளை பிரகரித்த அத்தனை பத்திரிகைகளுக்கும் நன்றியுடையேன். ஒரு சில பத்திரிகைகளின் பெயர்கள் தெரியவில்லை. அந்த முகமறியா பத்திரிகைகளுக்கு என் நன்றி உரித்தாகும்.

வழக்கம்போல், இந்தத் தொகுப்பிற்கு வாசகர்கள் தங்களது மேலான கருத்துகளை தெரிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுரை - குற்றம் பார்க்கில் (சிறுகதைத் தொகுதி)

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பு பத்திரிகைகளும் படைப்புக்களும் புனிதமாகக் கருதப்படவில்லையென்றாலும், போற்றுதற்குரியவையாகக் கருதப்பட்ட ஆண்டில் வெளியானது. இதுதான் எனது முதல் படைப்பு. ஆனந்தவிகடன். குமுதம், தாமரை ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளியானவை இந்தக் கதைகள். ஒரு புத்தக வடிவில் இந்தத் தொகுப்பை நான் பார்த்த போது புல்லரித்துப் போனேன்; புளகாங்கிதமடைந்தேன். சென்னை நூலகக் கட்டிடத்தில் எனது இனிய நண்பரும், செங்கை மாவட்ட அப்போதைய ஆட்சித் தலைவருமான மறைந்த திரு. திவான்முகம்மது தலைமையில், அப்போது காங்கிரஸ் செயலாளராய், பிரபலமாக விளங்கியவரும் என்றுமே என் இனிய தோழருமான திரு. ஏ.கே.சண்முகசுந்தரம் இந்த நூலை வெளியிட்டார். பிரபல நாவலாசிரியர் அகிலன் எனது குடும்பத் தோழர் திரு.கே.சி.எஸ். அருணாசலம், நாவலாசிரியர் திரு. நா. பார்த்தசாரதி போன்ற ஆன்றோர்களும் சான்றோர்களும் வாழ்த்தியருளினார்கள். திரு. நா.பா. அவர்கள் தனது தீபம் பத்திரிகையில் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் வெளியீட்டுவிழா ஒரு மாநாடு போல் நடந்தது என்று குறிப்பிட்டார்.

இந்தப் படைப்புக்குத் தமிழக அரசின் முதல் பரிசும் கிடைத்தது. அப்போதைய முதல்வர் திரு. எம்.ஜி. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் 1981-ஆம் திருவள்ளூர் திருவிழா ஆண்டு இந்தத் தொகுப்புக் கும் 'ஊருக்குள் ஒரு புரட்சி' என்ற நாவலுக்கும் இரண்டு பரிசுகளை வழங்கினார். தமிழக அரசின் செய்தித்துறை நான் அவரிடம் பரிசு வாங்கிய புகைப்படத்தையும், சாலை

இளந்திரையன் சாரபால அவரது தங்கை வாங்கிய

புகைப்படத்தை யும் ஆகிய இரண்டை மட்டுமே வெளியிட்டது. அப்படியும் மக்களின் வரிப்பணத்தில் வாங்கிய பணம் என்று மட்டுமே நான் குறிப்பிட்டேன். சம்பந்தப்பட்ட பத்திரிகைப் பேட்டியில் திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்களை நான் குறிப்பிடாதது பலருக்கு வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. திரு. எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் மீது மனிதர் என்ற முறையில் ஒரு மகத்தான மரியாதை உண்டு என்றாலும், எழுத்தாளன் பேனா தனிநபர் வழிபாட்டிற்குத் தாராளம் காட்டக்கூடாது என்ற கருத்தே அகற்குக்காரணம். இன்றளவும் அதே கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள அத்தனைக் கதைகளும் இதன் வெளியீட்டு விழாவில் திரு. அகிலன், 'இவரைப் போல் எழுதியிருக்கிறார். அவரைப்போல் எழுதியிருக்கிறார் என்று கூறமுடியாத 'ஒரிஜினல்கள்' என்று கூறினார். 'மருந்தைக் குடிக்கும் போது குரங்கை நினைக்காதே' என்ற உபதேசத்தின் அடிப்படையில் இலக்கியமாக எழுதவேண்டுமென்று நினைத்து அதற்கு எதிர்மாறாக எழுத்தில் அடிப்பட்டுப்போகாத சிறுகதைகள், இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள துணிச்சலான கதைகளை வெளியிட்ட தோடு என்னை அவ்வப்போது உற்சாகப்படுத்தியதுடன் தாமரையில் வெளியிட்ட கவிஞர் கே.சி.எஸ். அருணாசலம் அவர்களையும், ஆனந்த விகடன், குமுதம் போன்ற பத்திரிகைகளையும், இதனை அப்போது வெளியிட்ட 'கல்வி வெளியீடு' என்ற சின்னஞ்சிறு பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர், புலவர் அன்பரசனையும் நன்றியுடன் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கும், 'ஊருக்குள் ஒரு புரட்சி' என்ற நாவலுக்கும் தமிழக அரசின் பரிசு கிடைத்த அப்போது வாழ்த்துக் கள் வந்தாலும் அவை குவியவில்லை. ஆனால் 'மண்சுமை' என் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு முதல் பரிசு கிடைத்த இப்போது வாழ்த்துக்கள் இன்னும்கூட குவிந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அந்த அளவிற்கு இலக்கிய உலகில் நான் வளர்வதற்குக் காரண மானவர்களில் ஒருவரான மணிவாசகர் பதிப்பக உரிமையாள ரான பேராசிரியர் டாக்டர்

ச.மெய்யப்பன் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆரம்ப எழுத்தாளனாக இருந்த என்னை நாடறிந்த எழுத்தாளனாக மாற்றிய அனைத்துப் பத்திரிகைகளுக்கும், ஆழமாக எழுத வைத்த 'செம்மலர்' 'தாமரை' ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கும் வாசகப் பெருமக்களுக்கும் மனம் நெகிழ நன்றி செலுத்துகிறேன். இவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்ப இன்னும் ஆழமாகவும், பரவலாகவும், மனித நேயத்தோடும் எழுதவேண்டுமென்று உறுதி பூணுகிறேன்.

அலைவீச்சு - சிக்கிமுக்கிக் கற்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு)

இந்த நூல், எனது பத்தொன்பதாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாகும். முன்னைய தொகுப்புகள், இந்த நூற்றாண்டின் அறுபதுகளிலும், எழுபதுகளிலும் நிகழ்ந்த அரசியல், சமூக, பொருளாதார இலக்கிய இயல்புகளை ஆவணப்படுத்தியவை. இந்தத் தொகுப்போ எண்பதுகளில் படிப் படியாகவும், தொன்னூறுகளில் படிதாண்டியும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை காலக்கணக்கில் தீர்மானிக்கும் இலக்கிய ஆவணந்தான்.

இந்தத் தொகுப்பிற்காக கடந்த எண்பதுகளில் எழுதிய கதைகளையும், இப்போது எழுதிய கதைகளையும் படிக்கும் போது, என்னுள்ளேயே இந்தச் சமூகத்தை போல, ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டிருப்பதை உணர்கிறேன். கிராமிய சொல்வடைகளை, திரைப்பட வசனங்களும், விவசாய கமலை இறைத்தலை, பம்பு செட்டுகளும், உழவு மாடுகளை, டிராக்டர்களும், துரத்திவிட்டக் காலம் இது. இந்த மாற்றத்தைப்போல், மொழி மாற்றம், நல்லதும் கெட்டதுமாக ஏற்பட்டுள்ளது. என்னைப் பொறுத்த அளவில், தமிழ் வழி கல்விப் போராட்டத்தின் தாக்கத்தால் ஆங்கில வார்த்தைகளை கூடியவரையில் தவிர்த்து, அதேசமயம் இயல்பான பேச்சுத் தமிழை

கொண்டு வருவதில் கவனம் செலுத்துகிறேன். அதுபோல் புதிய சக்திகளான அறிவொளி இயக்கம், வீதி நாடகங்கள், தலித் இயக்கம், பெண்ணியம் போன்றவற்றை எனது இலக்கியக் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இந்தப் பின்னணியில்தான், இந்தத் தொகுப்பை கொண்டு வருகிறேன். இதிலுள்ள 16 கதைகளில் கடைசி ஏழு கதைகள் அண்மைக் காலத்தில் எழுதப்பட்டவை. இந்த இரண்டு வகைக் கதைகளிலும் உள்ளடக்கம் மாறவில்லை. என்றாலும் உருவம் ஓரளவு மாறியிருக்கிறது. இந்த உருவமாற்றம், எனது இலக்கிய வளர்ச்சியா அல்லது தளர்ச்சியா என்பதை வாசகர்கள்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம், அமைப்பியல், மேஜிக்கல் ரியலிசம் போன்ற புதைமண்ணில் நான் காலூன்றவில்லை. இந்த இசங்களிலும், சில பயன்பாட்டுப் புதுமைகள் இருந்தாலும், என் ஏழை-எளிய மக்களை, சமூகப் பார்வையில் வைத்து, இயல்பு நிலையை, யதார்த்தமாக மாற்றி எழுதுவதில் இருக்கும் நிறைவு இந்த இலக்கிய இசங்களில் எனக்கு இல்லை.

இந்தத் தொகுப்பிற்கு எனது இலக்கிய முன்னோடியான தோழர் கு.சின்னப்பபாரதி அணிந்துரை வழங்கியிருப்பது எனக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரியதோர் சிறப்பு மிக்க இலக்கியக் கௌரவம். இந்த அணிந்துரை, இன்றைய சமூகத் தேவைக்கான ஒரு இலக்கியப் பிரகடனம் ஆகும். மக்களின் கூட்டுப் போராட்டத்தை, சிறுகதையாக்கும்படி என்னை அவர் பணித்ததை, சிரமேல் கொண்டிருக்கிறேன். இதன் விளைவுதான் “வைராக்கிய வைரி” யும், “சிக்கிமுக்கிக் கற்களு” ம்.

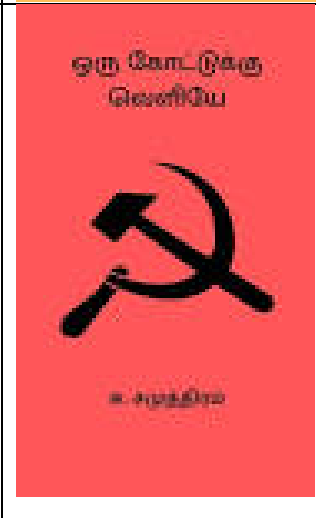
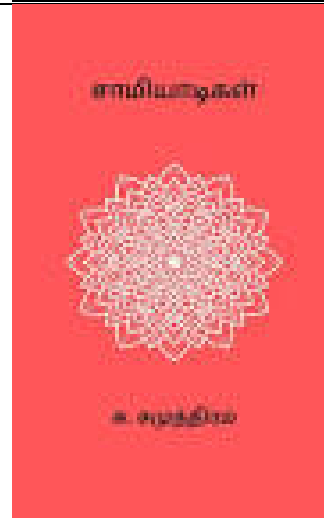
இந்தப் பின்னணியில், மக்கள் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி, புதிய பதிவை உருவாக்க, நானும், தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவரான தோழர் ச. செந்தில்நாதனும், உலகத்

தமிழாராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநர் டாக்டர். இராம. இளங்கோவும், மக்கள் எழுத்தாளர் பா. செயப்பிரகாசமும் ஒன்று பட்டு செயலாற்றுகிறோம். இதுவரை, முதல் கட்டமாக இலக்கிய வாணர்களான தி.க.சி., கு. சின்னப்பபாரதி, டி. செல்வராஜ், கூடவே இந்த அலைவீச்சாளன் ஆகியோரின் இலக்கிய அனுபவங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்த முயற்சிக்கு உறுதுணையாக, முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கத் தோழர்களும் நிற்கிறார்கள்.

தோழர்களான கு. சின்னப்பபாரதி, டி. செல்வராஜ், பொன்னீலன், மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி, பா.செயப் பிரகாசம், தனுஷ்கோடி ராமசாமி, காசியபன், தேனீ சீருடையான் உள்ளிட்ட எழுத்தாளர்களாகிய நாங்களும், எங்கள் வழி இளம் படைப்பாளிகளும் பயன்பாட்டு இலக்கியத்தைப் படைக்கிறோம். என் வாடாமல்லி நாவலை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாத இலக்கிய வேதாந்தவெத்து வேட்டுக்களுக்குப் பதிலாக, என்னைத் தந்தையாக அனுமானிக்கும் ஒரு அலிமகளின் கடிதத்தை அப்படியே பிரசுரித்திருக்கிறேன். இந்த நாவலுக்குப் பிறகுதான் திரைப்பட - தொலைக்காட்சித் துறையினருக்கு, அலிகளை, மனித நேயத்துடன் சித்தரிக்க வேண்டும் என்ற “ஞானோதயம்” ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது பயன்பாட்டு இலக்கியத்திற்குக் கிடைத்த வெற்றி.

இந்த நூலுக்கு செம்மையாக முகப்போவியம் தீட்டிய தோழர் ஜமால், அச்சிட்டுக்கொடுத்த மணிவாசக நூலகப் பேராசிரியர் முனைவர் ச.மெய்யப்பன், தோழர்கள் சோமு, குருமூர்த்தி ஆகியோருக்கும், எனது படைப்புகளை மக்களுக்கு கொண்டு செல்லும் சகோதரர் மூவேந்தர் முத்துவுக்கும், என்னை முப்பதாண்டு காலமாக இலக்கிய உலகில் நிலைநிறுத்தி வரும் வாசகப் பெருமக்களுக்கும் மனமார்ந்த என் நன்றி. தோழமையுடன்,

- சு.சமுத்திரம்

சு. சமுத்திரம்

<https://www.pustaka.co.in/home/author/su-samuthiram-novels>

Audio Book

சு. சமுத்திரத்தின்

வாடா மல்லி

பாகம் - 1

திருநங்கைகளைப் பற்றிய நாவல்

ஆதித்தனார் இலக்கிய விருது பெற்றது

Audio Book

சு. சமுத்திரத்தின்

வாடா மல்லி

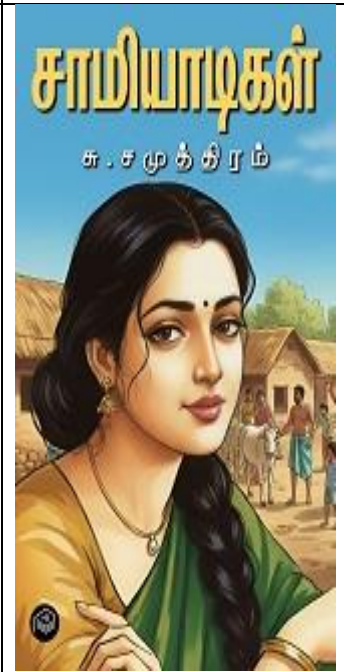
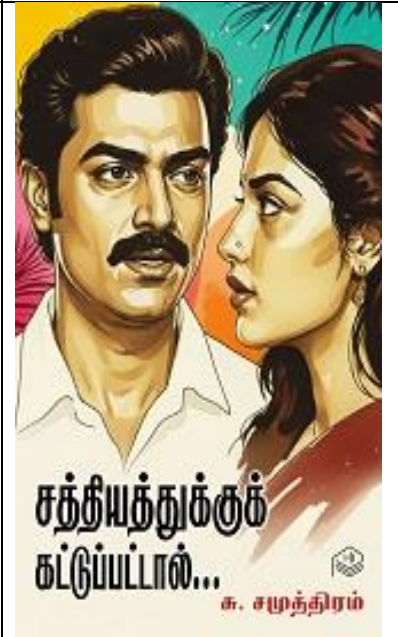
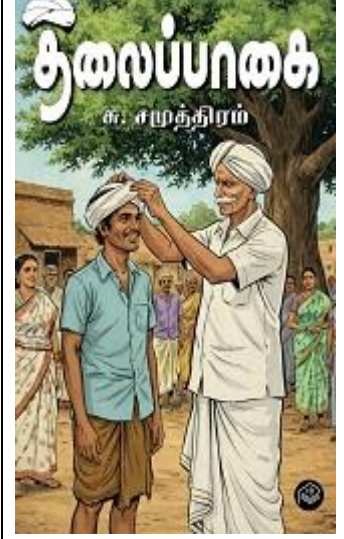
பாகம் - 2

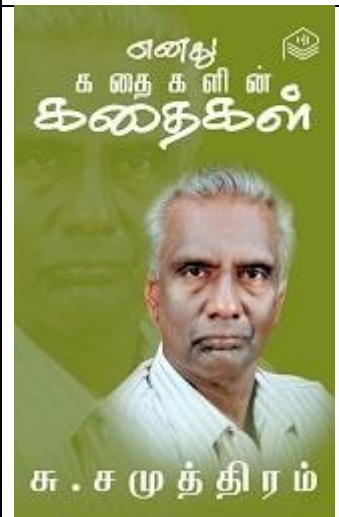
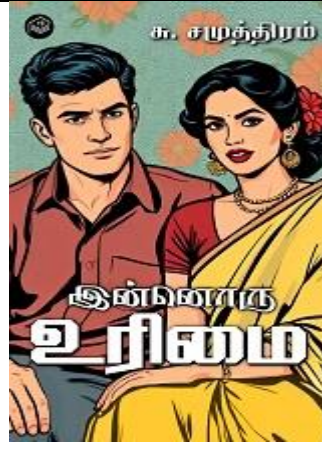
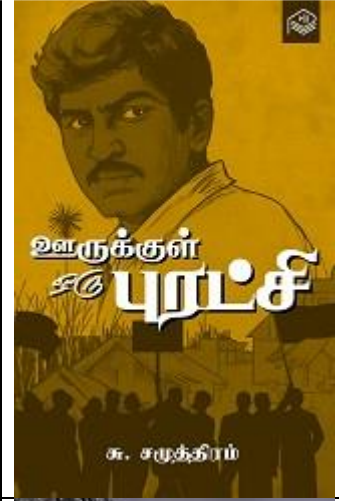
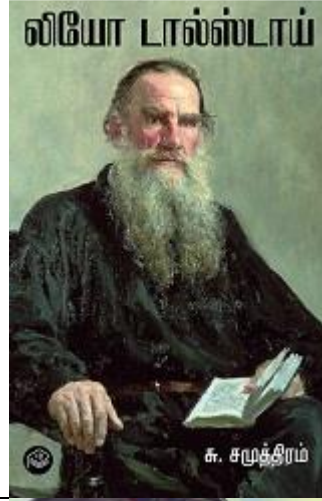
திருநங்கைகளைப் பற்றிய நாவல்

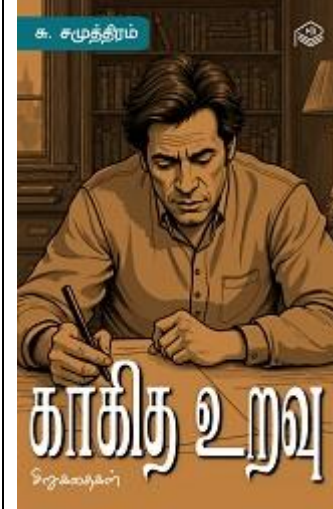
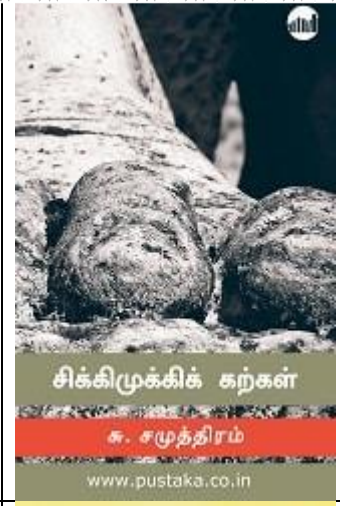
ஆதித்தனார் இலக்கிய விருது பெற்றது

மூலம் : முல்லைகள் பார்த்தியன்

கடலடியில்

<https://www.jeyamohan.in/28818/>

இருபதாண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த ஒரு விவாதம் இது. ஒரு பெண்ணெழுத்தாளரைப் பற்றிய விமர்சனத்தில் சு.சமுத்திரம் எழுதினார் 'இப்போதெல்லாம் பெண்ணெழுத்தாளர்கள் தலைப்பிலேயே முந்தானை விரிக்கிறார்கள்'. கீழ்த்தரமான உள்ளர்த்தம் கொண்ட வரி. நான் அப்போதைய இந்தியா டுடேயில் அதற்குக் கடுமையாக எதிர்வினையாற்றினேன்.

தமிழிலக்கியத்தின் ஆயிரமாண்டுக்கால வரலாற்றில் சங்ககாலம் தவிரப் பெண்கள் எப்போதுமே தீவிரமாக எழுதியதில்லை.

ஒளவையும் ஆண்டாளும் காரைக்காலம்மையும் விதிவிலக்குகள்.
ஒளவை முதுமையைத் தருவித்துக்கொண்டார். ஆண்டாள்
இளமையை அடையவேயில்லை. காரைக்காலம்மை
பேயுருக்கொண்டார். நவீன இலக்கியம் உருவானபின்னரும்
பெண்கள் அதிகம் எழுதவரவில்லை. எல்லா மொழிகளிலும்
இதுவே நிலை.

இந்தியவரலாற்றில் அரசியலிலும் பொதுவாழ்க்கையிலும்
பெண்களுக்கு கௌரவமான ஒரு நுழைவாயிலைத் திறந்தது
காந்திய இயக்கம்தான். அதிலும் குறிப்பாக காந்தி பெண்களை
நோக்கி நேரடியாக அறைகூவல் விடுப்பவராக இருந்தார்.
பெண்களைப் பொதுவெளிக்குக் கொண்டுவராமல் இந்தியா
விழிக்காது என ஆத்மார்த்தமாக நம்பி அதற்காகத் தொடர்ந்து
முயன்ற ஒரே இந்தியத்தலைவர், அனேகமாக கடைசித்தலைவர்,
அவர்தான்

இந்தியா எங்கும் அதிகமான பெண்கள் பொதுவெளியில்
அறிமுகமானது காந்திய அலையின்போதுதான். இந்தியாவில்
இன்றும் புகழ்மிக்க சாதனையாளர்களாக விளங்கும்
பெண்எழுத்தாளர்கள் பாடகிகள் கலைஞர்கள் சமூகசேவகிகள்
அதிகபட்சம் முப்பதாண்டுக்காலம் நீடித்த அந்த அலையில்
எழுந்து வந்தவர்கள் மட்டுமே. தமிழகத்திலும் அதுதான் வரலாறு.
வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள், லட்சுமி போன்ற
எழுத்தாளர்கள், பட்டம்மாள், எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி போன்ற
பாடகிகள், செளந்தரம் ராமச்சந்திரன், கிருஷ்ணம்மாள்
ஜெகன்னாதன் போன்ற சமூகசேவகர்கள்,ருக்மிணி அருண்டேல்
முதலிய கலைஞர்கள் என ஒரு நூறுசரித்திரநாயகியரை நாம்
பட்டியலிடலாம்.

பின்னர் உருவான கம்யூனிச இயக்கமும் அதன்பின்னர் வந்த
திராவிட இயக்கமும் பெண்களுக்கான இடத்தை மிகமிகக்
குறைவாகவே அளித்தன. அந்த தரப்புகளில் இருந்து பெண்

ஆளுமைகளை மிக அரிதாகவே காணமுடியும். அதன்பின் இன்றுவரை பெண்கள் பொதுவெளிக்கு வருவது பெரிய அளவில் நிகழ்வதுமில்லை. நவீன இலக்கியத்திலேயேகூட பெண்களின் பங்களிப்பு ஒப்புநோக்க குறைவுதான். தொண்ணூறுகளில்தான் பெண்கள் ஒரு சிறிய அலைபோல இலக்கியத்துக்குள் நுழைந்தனர். அதிகமும் எளிய கவிதைகள் எழுதிக்கொண்டு.

அவரது தரமற்ற சொற்களால் சமுத்திரம் அவமதித்தது அந்த சிறிய அலையைத்தான். நான் அதற்குக் கடுமையாகவே எதிர்வினையாற்றியிருந்தேன். அதில் சாகித்ய அக்காதமி 'வாங்கிய' சமுத்திரம் என்ற ஒரு வரி இருந்தது. அது சமுத்திரத்தைக் கடுமையாகப் புண்படுத்தியது. அவர் வேறு ஒரு இதழில் என்னை மேலும் கடுமையாக விமர்சனம் செய்திருந்தார். அதன்பின் அவர் நினைத்து நினைத்துப்பார்த்தபோது என்பெயர் தட்டுப்பட்டது.

எங்கிருந்தோ என் விலாசத்தைத் தேடி எடுத்து அவர் எனக்கு பதில் போட்டிருந்தார். 'டேய் நான் சாகித்ய அக்காதமிக்குத் தகுதியற்றவன் என்று சொல் . ஆனால் வாங்கியவன் என்று சொல்லாதே. நான் எப்போதும் எதற்கும் அலைந்தவன் கிடையாது. திமிராக இருக்கவேண்டும் என்றே திமிராக இருந்து கிடைத்தவற்றைக்கூட இழந்தவன் நான். திமுக தலைவருக்கே நெருக்கமானவன். ஆனால் அவரிடமிருந்து எதையும் பெற்றுக்கொள்ள மறுத்தவன்' என்று ஆரம்பித்து ஒரு நீண்ட வசை

'நீ யார்? நீ என் கதைகளை வாசித்து வளர்ந்தவன். ஒரே -யில் இருந்து பிறந்தவர்கள் நாம். நீ இளையவன் நான் மூத்தவன். பெரிய — போல பேசினால் பத்மநாபபுரத்துக்குத் தேடிவந்து உதைப்பேன். எனக்கு உன் வீடு விலாசம் எல்லாம் தெரியும். எனக்கு எல்லா இடத்திலும் ஆளிருக்கிறார்கள்' என்று சமுத்திரம்

எழுதியிருந்தார். நான் அவருக்கு சுருக்கமாக 'எல்லாரையும் உருவாக்கும் அந்த — பற்றிய உணர்வு உங்களுக்கும் இருந்தால் சரி' என்று எழுதி விட்டுவிட்டேன்.

ஏழெட்டு மாதம் கழித்து கோவையில் விஜயாபதிப்பகத்தின் ஒரு புத்தகக் கண்காட்சிக்கு சென்றிருந்தேன். விஜயாவேலாயுதம் வந்து 'இப்பதான் சமுத்திரம் வந்துட்டு போனார். அந்தப்பக்கம் நிக்கிறார்' என்றார். 'என்னைப்பார்த்தாரா?' என்றேன். 'பாத்ததனாலதானே போனார்' என்றார். "போய்ப்பேசலாமா?" என்றேன். 'கண்டிப்பா. அவரு நல்ல மனுஷனுங்க' என்றார் வேலாயுதம்

நான் நேராக சமுத்திரம் நின்றிருந்த இடத்தை நோக்கிப்போனேன். எனக்குப் பின்பக்கம் காட்டி எவரிடமோ பேசிக்கொண்டிருந்த சமுத்திரத்தின் அருகே சென்று 'அண்ணாச்சி' என்று அழைத்தேன். அவர் திரும்பியதும் 'அண்ணாச்சி, நான் ஜெயமோகன். ஒரு காலத்திலே உங்க எழுத்துக்களை வாசித்து உருவானவன்' என்றேன்.

'டேய் நீ என்னடா பெரிய -யா?' என சமுத்திரம் ஆரம்பித்தார். நான் சிரித்துக்கொண்டு 'விடுங்கண்ணாச்சி, நான் கணக்குப்படி உங்க தம்பியில்ல? தம்பி அண்ணனை ஒரு வார்த்தை சொல்லக்கூடாதா? மன்னிச்சிருங்க' என்றேன். சமுத்திரம் சட்டென்று என்னை அப்படியே கட்டிக்கொண்டார். 'டேய் நீ என் தம்பிடா...இப்ப சொன்னியே இது போரும்' என்றார்.

சமுத்திரம் கரிய நெடிய மனிதர். ஏதோ கரிசல்காட்டு விவசாயி என்று தோற்றமளிப்பார். ஆனால் எப்போதும் சஃபாரிதான் உடை. எண்ணெயூசிப் படிய வைத்த சுருள்முடி. எச்சில்தெறிக்கும் உரத்த பேச்சு. கிட்டட்டத்தட்ட கத்தல்தான் அது. ஒரு விரோதம்

என்றால் அவரடமிருக்கும் எல்லா முடகளும்

சிலிர்த்துக்கொள்ளும். அவரளவுக்கு ஆவேசமான உயிராற்றல் கொண்ட மனிதரை நான் பார்த்ததே இல்லை. அன்று நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். 'சாயங்காலம் நீ என்னைப் பாக்க வரே' என்றார். 'இல்லை, நான்...' என்றேன். 'டேய் எதுத்துப்பேசாதே' என்றார்

மாலை அவர் தங்கியிருந்த விடுதிக்குப் போனேன். சஃபாரியைக் கழட்டிவிட்டு பனியனுடன் இருந்தார். நான் மது அருந்துவதில்லை என அறிந்து மனமுடைந்தார். எனக்காக அவரும் குடிக்கவில்லை. பேசிக்கொண்டே இருந்தார். அவருக்கு அந்தரங்கமென்பதே இல்லை. விமர்சனங்கள், கோபங்கள், நக்கல்கள் எனக் கொட்டிக்கொண்டே இருந்தது. பேசப்பேச நெருங்கி வந்து, ஒரு கட்டத்தில் நம் ஆன்மாவில் அவரே ஒரு நாற்காலியை பயங்கர சத்தத்துடன் இழுத்துப்போட்டு அமர்ந்து, காலைத்துாக்கி சப்பணம் போட்டுக்கொண்டு நம்மை அதட்ட ஆரம்பிக்கும் மனிதர் அவர்.

'டேய் நான் சரியான கரிசல்காட்டான். எங்க தலைமுறையிலேதான் படிச்ச பரீட்சைகள் எழுதி இந்தா இப்பி வந்து சேர்ந்திருக்கோம். நீ சும்மா குமாஸ்தா வேலைசெய்றே. உனக்கு சொன்னா புரியாது. ஆபீசரா இருந்தா தெரியும்...டேய், நம்மள பாக்குற ஒவ்வொருத்தனும் வீட்டுக்குள்ள நுழைஞ்ச நாய பாக்கிற மாதிரி பாப்பானுங்க. நம்ம கலரு நம்ம உருவம் எல்லாம் அதுக்கேத்தமாதிரி இருக்கு...நல்ல அவமானம்லாம் பட்டிருக்கேன். செருப்ப கழட்டி மூஞ்சியில அடிச்சதுமாதிரி பேச்சுக்கேட்டிருக்கேன். டேய் காறி மூஞ்சிலே துப்புற மாதிரி பேச்சு கேட்டிருக்கேன் தெரியுமா...'

‘சீனியர்கிட்ட கேட்டாக்க பணிஞ்சுபோன்னு சொன்னாங்க. நம்ம காலம்னு ஒண்ணு வாரது வரை எல்லாத்தையும் தாங்கிட்டுபோன்னு சொன்னாங்க. மனசிலே குறிச்ச வச்சுகிட்டு சிரிச்சுட்டு இருன்னு அட்வைஸ் பண்ணினாங்க.....அது நம்ம சாதிக்குள்ள புத்தி இல்ல. எனக்கு அதெல்லாம் சரிவராது...குமுறிட்டிருந்தப்ப ஒருவாட்டி அய்யா வைகுண்டர் கோயிலுக்கு உங்குருக்கு வந்தேன். அப்ப ஒரு வெளிச்சம் கிடைச்சது. நான் எப்டியோ அதுதான் என் வழின்னு தெரிஞ்சுட்டுது...அதோட ஆளே மாறிட்டேன்’’

‘பாத்தியா சஃபாரி....இதைத்தான் போடுவேன். எனக்கு என்ன மரியாதையோ அதைக் குடுத்தாகணும். இல்லேன்னா அவன் நார்நாரா ஆகிற வரைக்கும் விடமாட்டேன். என் பேரைக்கேட்டாலே அலற வச்சிருவேன்...சமுத்திரமா அவன் ஓநாய்லான்னு சொல்லுவானுக...பணிஞ்சு போக மாட்டேன். ஒரு இஞ்சுகூட விட்டுக்குடுக்க மாட்டேன்.... அப்பி ஒரு ஆங்காரத்த மனசிலே ஏத்திக்கிட்டேன்.. எத்தன பேர கதறிட்டு ஓட அடிச்சிருப்பேன். சர்வீஸிலே கையில் கருக்குமட்டையோட அலைஞ்சவன் நான்...எவ்வளவு டிரான்ஸ்பர்.எவ்வளவு சஸ்பென்ஷன்... என்னை ஒரு மண்ணும் செய்யமுடியாதுன்னு காட்டினேன்’

‘ஆனா நானே உருவாக்கிக்கிட்ட அந்த ஆங்காரத்த என்னாலேயே தாங்கமுடியல்லை. ஒரு கட்டத்திலே எப்ப பாத்தாலும் கால்படி வத்தல மென்னுட்டிருக்கிற மாதிரியே இருந்தது. அலைமோதிட்டிருந்தேன். அப்ப நான் செண்டிரல் கவர்மென்ட் செர்வீஸிலே இருந்தேன். நெறைய வாசிப்பேன். எனக்கு புதுமைப்பித்தன்தான் ஆதர்சம். ஒருநாள் ஒரு கதை எழுதினேன். கடல்மணிங்கிற பேரிலே அதைக் குமுதத்துக்கு அனுப்பினேன். அப்டியே பிரசுரமாச்சு. அதான் என் மொதல் கதை...’

நான் புன்னகைசெய்தேன். ‘அந்தக்கதைக்கு எட்டு லெட்டர் வந்திச்சு. ஒரு சின்னப்பையன் லெட்டர் போட்டிருந்தான். அஞ்சாம்கிளாஸோ ஆறாம்கிளாஸோ படிக்கிற பையன்...கொழந்தைமாதிரி கையெழுத்து. நல்லா இருக்கு கதைன்னு. லெட்டர் கையிலே வச்சுகிட்டு நான் அழுதேன்’

நான் சிரித்தேன். -ககாள் நீ எழுதின லெட்டர் அது என்றார் சமுத்திரம் . கதை எழுதலேன்னா எவனையாவது வெட்டிப்போட்டுட்டு ஜெயிலிலே இருந்திருப்பேன். எழுதி எழுதி ஆத்திக்கிட்டு இதுவரை வந்துட்டேன். எனக்கு எலக்கியம் ஒரு மண்ணும் தேவையில்லை. என் எழுத்து வேற...'

இளமையில் சமுத்திரத்திற்கு நான் நிறைய வாசகர்கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறேன். தொடர்சியாகப் பல வருடங்கள். ஆச்சரியமென்னவென்றால் கடல்மணியும் சமுத்திரமும் ஒருவரே என்றுகூட ஊகித்து எழுதியிருந்தேன். அவரது கதைகளின் முகத்திலறையும் அப்பட்டம் எனக்கு மனவிலகலைக் கொடுத்தது. ஆனால் அவற்றின் நேர்மையான உணர்ச்சிவேகம் இன்றும் என்னைக் கவர்கிறது.

சமுத்திரம் மறுமுறை நாகர்கோயில் வந்தபோது சதங்கை ஆசிரியர் வனமாலிகை என்னைக் கூப்பிட்டனுப்பினார். நான் வனமாலிகையுடன் மீனாட்சிபுரம் ஆசாரிமார் சாலையில் சமுத்திரம் தங்கியிருந்த ஓட்டலுக்குச் சென்றேன். செல்லும்வழியில் 'அண்ணாச்சிக்கு நீங்கதான் என்னோட அட்ரஸைக் குடுத்தா?' என்றேன். 'ஆமா, ஏன் கேக்கிறியோ?' என்றார்.

இரவு ஏறுவது வரை சமுத்திரத்திடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன் என்றால் அது பிழை. அவர் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். நள்ளிரவில் திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது வனமாலிகை சொன்னார் 'தப்பா நினைச்சுக்கிடாதீய...அவரு இப்பிடித்தான். ஆனா நல்ல மனுசனாக்கும்'. நான் புன்னகைசெய்தேன். மறுநாள் அவர்கள் சாமிதோப்புக்குச் செல்வதாக இருந்தது.

அதன்பின் பலமுறை நான் சந்தித்திருக்கிறேன். ஒவ்வொருமுறையும் அவர் வரும்போது வனமாலிகைதான் தகவல் தருவார். பின்னர் அவர் நாகர்கோயில் வருவது நின்றுபோனது. விஷ்ணுபுரம் நாவலை ஒரு பிரதி அனுப்பி வைத்தேன். 'பசிச்சு எலையிலே ஒக்காந்திட்டிருக்கிறப்ப ஆத்துமணலக் கொண்டாந்து முன்னால வச்ச மாதிரி இருக்கு' என்று சொல்லிக் கடுமையாகத் திட்டி போன்செய்துவிட்டு அதையே எழுதி ஒரு கடிதமும் அனுப்பியிருந்தார்

அதன்பின்னர் ஒருமுறை நான் எங்கோ படிமம் என்று சொன்னதை வாசித்துவிட்டு 'படிமம்னா என்ன? அக்காணி காய்ச்சுறப்ப அடியிலே தங்குறத நாங்க படிமம்னு சொல்லுவோம். அதுவா? இதெல்லாம் பம்மாத்து. ஏழைகளை ஏமாத்துற பசப்பு. சொல்றதுக்குண்டானத வெட்டித்தெறந்து சொல்லாம என்ன படிமமும் மத்ததும்?' என்று ஃபோனில் சத்தம்போட்டுவிட்டு அதை ஏதோ இதழில் எழுதவும்செய்தார்.

'வாயாடியாக இருந்த என்னை சில பத்திரிகையாசிரியர்கள் ஊமையாக்கிவிட்டார்கள்' என்று தொண்ணூற்றி மூன்றில் எனக்குக் கடிதம் எழுதினார் சமுத்திரம். ஆனால் கொஞ்சநாள் கழித்து ஆனந்த விகடனில் அவர் வாடாமல்லி என்ற நாவலை எழுதினார். சமுத்திரத்தின் கதைகளில் மனித இயல்புமீதான அவதானிப்புகளோ வாழ்க்கை நுட்பங்களோ இருக்காது. சமூகப்பிரச்சினைகளின் கொந்தளிப்பான வெளிப்பாடுதான் அவரது கலை. அவ்வகையில் வாடாமல்லிதான் அவரது நல்ல படைப்பு.

அந்நாவலை நான் 2000 த்தில் புத்தக வடிவில்தான் வாசித்தேன். என் எண்ணத்தை எழுதி அனுப்பினேன். உணர்ச்சி மேலிட்டு எனக்கு ஃபோன் செய்தார். 'நீ இந்த மாதிரி ஒண்ணு எழுதணும்...நம்ம நாட்டு பஞ்சப்பராரிகளப்பத்தி எழுதணும்... கலைன்னா அதுதான்யா' என்றார். அதுதான் நான் கடைசியாக அவரிடம் பேசியது..

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கடையம் அருகே திப்பண்ணம்பட்டி என்ற சின்ன கிராமத்தில் 1941இல் பிறந்தவர் சமுத்திரம்.மக்கள் தொடர்பாளராக மத்திய அரசில் பணியாற்றினார். கொஞ்சகாலம் திட்டம் என்ற மத்திய அரசின் செய்தி இதழின் ஆசிரியராக இருந்தார். வானொலியிலும் தொலைக்காட்சியிலும் வேலைபார்த்தார். அடிப்படையில் அவர் காங்கிரஸ்காரர். திமுகவிலும் கம்யூனிஸ்டுக்கட்சியிலும் அவருக்கு நண்பர்கள் அதிகமிருந்தாலும் குடும்பப் பாரம்பரியம்போல காங்கிரஸ்பற்றைப் பேணிவந்தார்

2003இல் ஒருநாள் தினமணியில் செய்தி வாசித்துத்தான் சமுத்திரம் காலமான தகவலை அறிந்தேன். உடனே இதழாளர்களான நண்பர்களிடம் விசாரித்து நடந்ததைத் தெரிந்துகொண்டேன். சென்னையில் ஒருசாலை விபத்தில் சிக்கிய சமுத்திரம் சாலையில் நெடுநேரம் நினைவிழந்து ரத்தம்பெருகக் கிடந்திருக்கிறார். அவரை அருகே இருந்த ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுசென்று சேர்த்திருக்கிறார்கள். அவர் யாரென்று தெரியவில்லை என்பதனால் அவரிடம் கட்டணம் வசூலிக்கமுடியாது என எண்ணி அவசியமான அறுவைசிகிழ்ச்சை செய்யாமல் இரண்டரை மணிநேரம் சும்மாவே ஒரு கட்டிலில் போட்டிருக்கிறார்கள். உறவினர்கள் வந்து பார்க்கும்போது அவர் இறந்திருந்தார்.

சமுத்திரத்தின் கதைகளில் வருவது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சி. மனித மனத்தின் சிறுமையை, நம் அமைப்புகளின் ஈவிரக்கமற்ற தன்மையைப் பிடித்து நிறுத்திக் கன்னத்திலறைவதுபோன்ற நடையில் எள்ளலும் எரிச்சலுமாக எழுதியவர் அவர். வாசக ஊகத்துக்கோ கற்பனைக்கோ ஒரு துளிகூட மிச்சம் வைப்பதில்லை. பல கதைகள் ரத்தம் கொதிக்கச்செய்பவை. ஊமை ஜனங்கள், கைவிடப்பட்ட மக்கள் - அவருடைய மொழியில் சொல்லப்போனால் சோற்றுப்பட்டாளம்- தான் அவருடைய கதைமனிதர்கள். ஒவ்வொரு கதையும் அந்த மனிதர்களுக்காக நரம்பு புடைக்க தொண்டை தெறிக்கக் குரலெழுப்புகிறது. அவர் கடைசிவரை அவர்களில் ஒருவராகவே இருந்தார்.

‘நான் காட்டானாக்கும் தம்பி’ கைகளை முஷ்டி பிடித்து சமுத்திரம் சொல்வார். ‘நம்ம பாட்டு காட்டான் பாட்டாக்கும். இதிலே பல்லவி அனுபல்லவி சங்கீதம் ஒண்ணும் கெடையாது...’ அவரைக் கோவையில் சந்தித்த முதல்நாள் முதல் நான் கேட்க முனைந்து இடைவெளியே கிடைக்காமல் தவித்ததை நாகர்கோயிலில் சந்தித்த முதல்நாள் கேட்டேன். ‘அண்ணாச்சி, நீங்க எழுதினது சரியா? பொண்ணுங்க இப்பதானே எழுதவே வராங்க?’

சமுத்திரம் எந்த விமர்சனத்தையும் ஏற்றுக்கொள்பவரல்ல. உரத்த குரலில் கத்த ஆரம்பித்தார். ‘மனுசன் செத்திட்டிருக்கான் தம்பி...வாங்க காயாமொழி இட்டமொழிக்கு வந்து பாருங்க...முள்ள நட்டு வெள்ளாம பண்ணான். கரி எடுத்து வித்துக் கஞ்சி குடிக்கான். இவளுக என்னத்த எழுதறாளுக? எனக்குப் பத்தலைன்னு எழுதறாளுக”

மணடும் கொஞ்சம் இடைவெளி கிடைத்தபோது நான்

சொன்னேன் ' நீங்க எழுதறது உங்க பிரச்சினை அண்ணாச்சி, ஏன் அது அவங்க பிரச்சினையா இருக்கக்கூடாது?'

'கொழுப்பு. நல்ல கருக்கு மட்டையால குண்டியிலே போட்டா புத்திவரும்' என்று மேலும் கத்தினார் சமுத்திரம்.

'அண்ணாச்சி மனுஷனுக்கு வயிறு நெறைஞ்சா அடுத்த பிரச்சினை ஆண்பெண் உறவுதானே? அது அவங்களுக்குப் பெரிய விஷயமா தோணினா அவங்க ஏன் அதை எழுதக்கூடாது?'

'அப்ப நீ ஏண்டா அதை எழுதல?'

நான் சிரித்து 'அது எனக்குப் பெரிய விஷயமா இல்லியே'.

அவர் அதைப்பிடித்துக்கொண்டார்.'பாத்தியா நீயே சொல்லிட்டே"

ஒருவழியாக அவர் கத்தவேண்டியதை எல்லாம் கத்தியபின் நான் கிளம்பும்போது கார் பார்க்கிங்கில் அரை இருட்டில் வைத்துக் கேட்டேன் 'சரி அண்ணாச்சி, எண்ணைக்காவது நம்ம சோத்துப்பட்டாளத்துக்கு வயிறு நெறைஞ்சபிறவு நம்ம பொண்ணுக இதை எல்லாம் எழுதினா என்ன சொல்லுவீங்க?'

சமுத்திரம் சட்டென்று என் தோளைப் பிடித்தார். இருட்டில் ஈரக்கரிய முகம் மிளிரச் சொன்னார். 'தம்பி,டேய், நம்ம சனம் சோத்தைவிட அதைப் பெரிய பிரச்சினையா நினைக்கிற அளவுக்கு ஆயிடுச்சின்னா அதைவிட அண்ணனுக்கு என்னடா வேணும்?'

பாட்டாளி வர்க்கத்துக்காக பேனா பிடித்தேன்:

சு.சமுத்திரம்

<https://bookday.in/su-samuthiram-interview/>

சமூக அக்கறையும் சத்திய ஆவேசமும் நிறைந்தவை சு.சமுத்திரம் அவர்களின் எழுத்துகள். திருநெல்வேலி அருகிலுள்ள திப்பனம்பட்டி எனும் குக்கிராமத்தில், ஒடுக்கப்பட்ட, வறுமையான குடும்பப் பின்னணியில் பிறந்த இவர் தன்முனைப்புடன் கற்று, அரசுப் பணியாளராகி, அதிகாரியாக உயர்வு பெற்று ஓய்வு பெற்றவர். இவர் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள், சவால்கள், போராட்டங்கள் ஆகியவற்றை அவ்வப்போது- வரலாற்று ஆவணம் போல -கதைகளாக, நாவல்களாக எழுதி வருகிறார். இவரது படைப்புகளுக்குள் எளிய மக்களின் எதார்த்த வாழ்க்கை பாசாங்கின்றி பதிவு செய்யப்படுகின்றன. சாகித்ய அகாதமி, ஆதித்தனார், இலக்கியச் சிந்தனை உட்பட சில விருதுகளை பெற்றுள்ளார். சென்னை, திருவான்மியூரில் உள்ள அவரது இல்லத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட உரையாடலின் தொகுப்பு இது.

இளம் வயதில் கிட்டத்தட்ட அனாதையாகவும், ஒரு சாதிக்குள்ளேயே வர்க்கபேதம் இருப்பதையும் உணர்ந்தவன் நான்.

அதில் பாட்டாளி வர்க்கம் சுரண்டப்படுவதைக் கண்டிருக்கிறேன். பல சமூகக் கொடுமைகளை நானே அனுபவித்திருக்கிறேன். நான்கதை எழுதத் தொடங்கியபோது இந்த விசயங்களை அப்படியே நேரடியாக கதைகளில் கையாண்டேன். பிறகு, ரஷ்ய நாவல்களைப் படித்தபோது இத்தகைய வர்க்க பேதங்கள் சர்வதேச தன்மை வாய்ந்தவை என்பதை உணர்ந்தேன். அதன் பிறகு பாட்டாளி வர்க்கத்துக்காக இயலும் வரை பேனா தூக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான்
'தாமரை' ஆசிரியர்

கே.சி.எஸ். அருணாசலம்
அவர்களின் தொடர்பும்,
தமிழ்நாடு முற்போக்கு
எழுத்தாளர் சங்கத்தின்
அப்போதைய

செயலாளரும், செம்மலர்

ஆசிரியருமான கே.முத்தையா அவர்களின் நட்பும் கிடைத்தன.

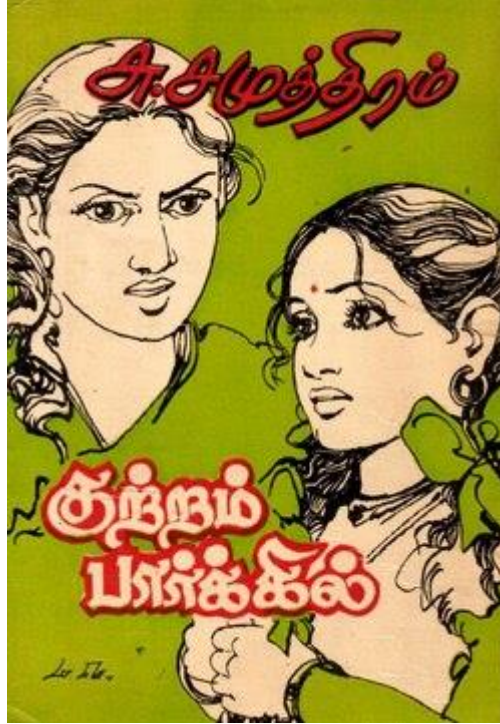
இதே காலகட்டத்தில் எனது குடும்ப நண்பர் ச.செந்தில்நாதன் நடத்திய 'சிகரம்' இதழில் எழுதும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. இந்த மூவரும்தான் என்னை வழிப்படுத்தினார்கள்.

ஆக, எந்த ஓர் எழுத்தாளனுக்கும் அவனது ஆரம்ப காலத்தில் எந்த வகையிலாவது எழுத்து வெளிவர வேண்டும் என்கிற வேகம் அவசியமாக இருக்கலாம். அது காற்றாற்று வெள்ளம்போல வெளிப் படலாம். இவற்றை அவனது தோழர்கள் – புறச்சூழல்கள் எப்படி அணைப்படுத்துகிறார்கள் என்பதைப் பொருத்தே அந்த எழுத் தாளனின் சமூகநோக்கு பெரும்பாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

ஜெயகாந்தனும் விந்தனும் இந்த வகையில் உருவானவர்கள்தான். கம்யூனிஸ்ட் இயக்கமோ, ஆர்.கே.கண்ணனோ இல்லை என்றால் ஜெயகாந்தனும் இல்லை; விந்தனும் இல்லை.

குற்றம் பார்க்கில்

https://ta.wikisource.org/wiki/%E0%AE%85%E0%AE%9F%E0%AF%8D%E0%AE%9F%E0%AE%B5%E0%AE%A3%E0%AF%88:%E0%AE%95%E0%AF%81%E0%AE%B1%E0%AF%8D%E0%AE%B1%E0%AE%AE%E0%AF%8D_%E0%AE%AA%E0%AE%BE%E0%AE%B0%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AE%BF%E0%AE%B2%E0%AF%8D.pdf

பொருளடக்கம்

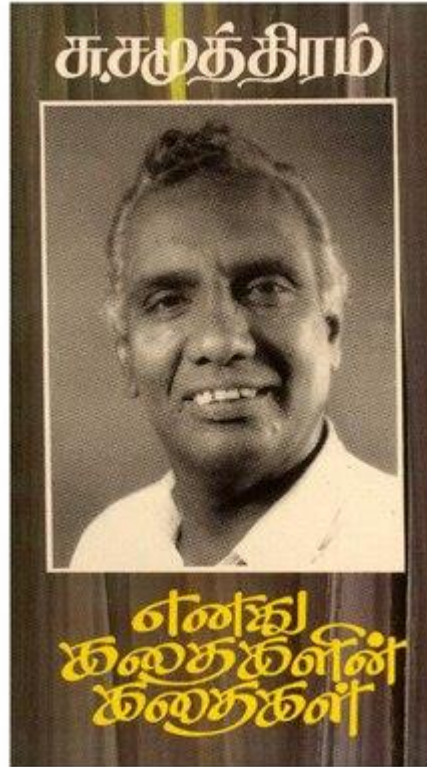
1. ஆசிரியர் அண்ணாவி	9
2. பூக்காரி	24
3. எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்	32
4. உறவின் விலை	40
5. கலெக்டர் வருகிறார்	48
6. போலீஸ் பொன்னப்பன்	54
7. குட்டி மஸ்தான்	61
8. அங்கே கல்யாணம் இங்கே கலாட்டா	72
9. பழத்தோட்டம்	78
10. சாமியாடிகள்	87

11. ஆட்டுத்தலை
12. மேதைகள் தோற்றனர்
13. சத்தியம்
14. கூட்டுக் கணக்கு
15. குற்றம் பார்க்கில்
16. போதும் உங்க உபகாரம்

94
104
115
127
139
161

எனது கதைகளின் கதைகள்

https://ta.wikisource.org/wiki/%E0%AE%85%E0%AE%9F%E0%AF%8D%E0%AE%9F%E0%AE%B5%E0%AE%A3%E0%AF%88:%E0%AE%8E%E0%AE%A9%E0%AE%A4%E0%AF%81_%E0%AE%95%E0%AE%A4%E0%AF%88%E0%AE%95%E0%AE%B3%E0%AE%BF%E0%AE%A9%E0%AF%8D_%E0%AE%95%E0%AE%A4%E0%AF%88%E0%AE%95%E0%AE%B3%E0%AF%8D.pdf

உட்தலைப்புகள்

1. எனது கதைகளின் கதைகள் 9
2. சாமியாடிகள் 15
3. 'ஒரு கோட்டுக்கு வெளியே' 21
4. கோலங்களான அலங்கோலங்கள் 32
5. கிராமிய அனுபவங்கள் 36
6. சேரி வாசனை 45
7. கன்னட வாசனை 68
8. மீண்டும் கிராமப் பயணம் 101

9.	<u>பெண்ணைய அனுபவங்கள்</u>	108
10.	<u>அனுபவ படிப்பினை</u>	121
11.	<u>எனது களங்கள்</u>	128
12.	<u>அதிகப் பிரசங்கித்தனம்...</u>	145
13.	<u>யமுனைக் கரையில்...</u>	154
14.	<u>செய்திக்காக போனபோது...</u>	170
15.	<u>தானாய்த் தோன்றிய தாழம்பூ</u>	177
16.	<u>காலக்கிழும்</u>	192
17.	<u>கிறிஸ்துவக் கதைகள்</u>	195
18.	<u>சுண்டைக்காய் சுமப்பவர்கள்</u>	200
19.	<u>ராடாமல்லி நாவலின் வரலாறு</u>	210
20.	<u>பேச முடியாதவைகளுக்காக</u>	216
21.	<u>இஸ்லாமியத் தோழர்களுக்காக</u>	220
22.	<u>என்னுரை</u>	223

ஒரு மாமரமும் மரங்கொத்திப் பறவைகளும்

https://ta.wikisource.org/wiki/%E0%AE%85%E0%AE%9F%E0%AF%8D%E0%AE%9F%E0%AE%B5%E0%AE%A3%E0%AF%88:%E0%AE%92%E0%AE%B0%E0%AF%81_%E0%AE%AE%E0%AE%BE%E0%A%E%AE%AE%B0%E0%AE%AE%E0%AF%81%E0%AE%AE%E0%AF%8D_%E0%AE%AE%E0%AE%B0%E0%AE%99%E0%AF%8D%E0%AE%95%E0%AF%8A%E0%AE%A4%E0%AF%8D%E0%AE%A4%E0%AE%BF%E0%AE%AA%E0%AF%8D_%E0%AE%AA%E0%AE%B1%E0%AE%B5%E0%AF%88%E0%AE%95%E0%AE%B3%E0%AF%81%E0%AE%AE%E0%AF%8D.pdf

உள்ளே...

	<u>அணிந்துரை</u>	<u>5</u>
	<u>பதிப்புரை</u>	<u>8</u>
1.	<u>ஐம்பெரும் விழா</u>	<u>11</u>
2.	<u>பின்னோக்கிய ஒட்டம்</u>	<u>25</u>
3.	<u>கண்ணுக்குத் தெரிந்த கிருமிகள்</u>	<u>43</u>
4.	<u>மதில் மேல் பூனை</u>	<u>58</u>
5.	<u>ஏவல் பூதங்கள்</u>	<u>73</u>
6.	<u>நிசங்களை விழுங்கிய நிழல்கள்</u>	<u>87</u>
7.	<u>எதிர் பரிணாமம்</u>	<u>104</u>
8.	<u>ஏகலைவன்களைத் தேடி</u>	<u>115</u>
9.	<u>புலித்தோல் போர்த்திய மாடுகள்</u>	<u>128</u>
10.	<u>பொறுத்தது போதாது</u>	<u>148</u>
11.	<u>அன்னை இட்ட தீ</u>	<u>162</u>
12.	<u>ஒரு மாமரமும் மரங்கொத்திப் பறவைகளும்</u>	<u>177</u>

எனது பதிவுகள்

https://jayarajsir.blogspot.com/2016/05/blog-post_14.html

இந்த முறை சு.சமுத்திரம் அவர்களின் நூல். வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சி யில் (AIR&DD)வேலை பார்த்தவாறே எழுத்துலகில் தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களில் உள்ள ஏழை மக்களின்

வாழ்க்கை நிலை மற்றும் அவர்கள் மீதான அடக்குமுறை மற்றும் சுரண்டல்களை தனது நாவல்களிலும் சிறுகதைகளிலும் ஆவணப்படுத்தியவர். தனது 'வேரில் பழுத்த பலா' நாவலுக்காக 1990ல் சாகித்திய அகாதமி விருது பெற்றவர்.

கீழ்க்காவட்டாங்குறிச்சி பள்ளி நூலகத்தை திறந்து புத்தகங்களை எடுத்த போது சு.சமுத்திரம் அவர்களின் 'வாடாமல்லி' நூலைக் கண்டேன். முன்னுரையில் அது 'திருநங்கைகள்' வாழ்க்கைப் பற்றிய நாவல் என்று இருந்ததால் சுவாரசியம் உந்தித் தள்ளவே எடுத்து ஒரே மூச்சில் படித்தேன். தன்னுள்ளே பெண்மையை உணரும்போது தொடங்கி அவளது இறுதி வரையில் கதை இந்தியா முழுதும் பயணித்து அரவானிகளின் வாழ்க்கைப்பாடு

,சவால்கள்,ஒடுக்குமுறைகள், புறக்கணிப்புகள் மற்றும் அவர்களுக்குள்ளான சடங்குகள் மற்றும் கொண்டாட்டங்கள் என விரியும்.முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆராய்ச்சி கட்டுரையை விடவும் பன்மடங்கு மேலான ஆராய்ச்சி. திருநங்கைகள் பற்றி அவர்கூறியது இன்னும் என் நெஞ்சில் பசுமரத்து ஆணியாக உள்ளது. அது..' திருநங்கை என்பவள் ஆணின் உடலுக்குள் சிறைப்பட்டிருக்கும் பெண்' என்பதுதான். மேலும் கதைப்போக்கில் சிறுவனாக இருக்கும் போது 'அவன்' 'இவன்' என்றவர் திருநங்கை ஆனபின் 'அவள்' 'இவள்' என்பார். கதையின் இடையில் சொந்த ஊருக்கு ஆண்வேடம் தரித்து வரும்போது மறுபடியும் 'அவன்' 'இவன்' என்றே விளித்திருப்பார்.

இவரது 'கே செக்ஸ்' பற்றிய ஒரு குறுநாவலும் படித்திருக்கிறேன்.

இப்போது அரியலூர் மாவட்ட மைய நூலகத்தில் எடுத்த புத்தகமான 'கோட்டுக்கு வெளியே' நாவல் பற்றி. விருதுநகர்

பகுதியில் வாழ்ந்த நாடார் மக்களைப்பற்றிய களம். கதை அறுபதுகளின் காலகட்டத்தில் நடப்பதாக தெரிகிறது. நேர்மை , துணிவு மற்றும் சுயமரியாதை மிகுந்த கிராமத்து ஏழை நாடார் (பனையேரி) பெண் உதயம்மா. ஒவ்வொரு இனத்தினுள்ளும் ஏழை பணக்காரர் இடையேயான intra caste untouchability பற்றி கதை உரக்கப் பேசுகிறது. மாரிமுத்து எனும் பணக்கார நாடார் தனது அவலட்சணமான முதிர்கன்னி மகள் சரோஜாவை கரையேற்ற உதயம்மாவைக்காட்டி மாப்பிள்ளை வீட்டாரை ஏமாற்றுகிறார். இதனை அறிந்த உதயம்மா சரோஜாவுக்கு ஏற்படப்போகும் பின்விளைவுகளை எண்ணி மாப்பிள்ளையை பார்த்து உண்மையை கூறி சமாதானம் செய்து சரோஜாவையே மணம் புரிய வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைக்கிறாள். ஆனால் திருமணம் நின்றுவிடவே அதற்கு காரணமான உதயம்மாவை ஒழித்துக்கட்ட எண்ணுகிறார் மாரிமுத்து நாடார். அதை எவ்வாறு துணிவோடு உதயம்மா எதிர்கொள்கிறாள் என்பதே கதை. கடைசி சில அத்தியாயங்களை கடந்த போது கட்டுப்பாடின்றி என் கண்களில் நீர் தாரை பெருக்கெடுத்தது. கடைசியாக கதை புரட்சிகர இனிய திருப்பமெடுத்து தலித் மக்களின் உணர்வுகளைப் பேசி முடிகிறது. இந்த புத்தகம் நூலகத்திற்கு வந்து பல ஆண்டுகள் ஆயினும் நான்தான் முதலில் எடுத்தது.

சு.சமுத்திரம் புதினங்களில் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகள்

ம.ஹரிகிருஷ்ணன் & அ.திலகவதி

<https://keetru.com/index.php/2010-06-24-04-31-11/ungal-noolagam-feb25/47891-2025-03-05-04-37-59>

தனக்கெனத் தனித்ததோர் இடத்தை எழுத்துலகில் தக்கவைத்துக் கொண்டவர் சு.சமுத்திரம் அவர்கள். அவரது படைப்புகளில் பல இடங்களிலும் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளை எடுத்தாண்டுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. அத்தகைய உயரிய

சுந்தனைகளைக் கண்டறிந்து வெளிக்கொணர்ந்தும் நோக்கால்

இக்கட்டுரை அமைகிறது.

'வர்க்க பேதம்' தவிர்த்தல் :

'வெளிச்சத்தை நோக்கி' எனும் புதினத்தின் கதைத் தலைவன் மெய்யப்பன். இவன் அரசு அலுவலகம் ஒன்றில் பணிபுரிந்து வருகிறான். அந்த அலுவலகத்தின் மேலாளர், அங்குப் பணிபுரியும் வாணியிடம் நெறிபிறழ் நடத்தை கொண்டவராய் நடக்க முற்படுகிறார். இதனால் வாணி மிகுந்த மனவேதனையடைகிறாள். தன்னுடன் பணிபுரியும் மெய்யப்பனிடம் ஒரு சகோதரியாக தன்னுடைய நிலையை எடுத்துக்

கூறுகிறாள்.

"மானேஜர், என் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். தங்கச்சி, தங்கச்சின்னு வார்த்தைக்கு வார்த்தை சொல்லுவார். அப்படிப்பட்ட மனுஷன். நேற்று என் கையை வலுக்கட்டாயமா பிடிச்சுக்கிட்டு நாளைக்கு சினிமாவுக்குப் போகலாமுன்னு கேட்கிறார்."¹ என்று கூறி வருந்துகிறாள். இதனைக் கேள்வியுற்ற மெய்யப்பன் வெகுண்டெழுகிறான். தன் மேலாளரிடம் சென்று,

"எதுக்கு ஸார் கண்ணாமூச்சுப் பேச்சு? வாணியக்காவ எதுக்காக சினிமாவுக்குக் கூப்பிட்டங்க? உங்க பெண்டாட்டியை இன்னொருத்தன் இப்படிக் கூப்பிட்டால் சம்மதிப்பிங்களா? ஒங்களை மாதிரி ஆட்கள், சம்மதித்தாலும் சம்மதிப்பிங்க"² என்று கேட்டு கடிந்துரைக்கிறான்.

பண்புரியும் இடங்களால் ஆடவர் மகளர் எனும் வரக்கபேத
முரண்பாடுகள் இருப்பது முறையன்று. மேலதிகாரிகள் எனும்
போர்வையில் தங்களுக்குக் கீழ் பணிபுரியும் மகளிரை இதுபோன்ற
பாலியல் சீண்டல் செய்யும்போது அதனைக் கண்டிக்க /
கடிந்துரைக்க வர்க்கபேதமின்றி ஆடவர் சகோதர உணர்வுடன்
முன்வர வேண்டும் எனும் சிந்தனையை ஆசிரியர்
வலியுறுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

மற்றவருக்காக வாழ்தல் :

'இல்லம் தோறும் இதயங்கள்' எனும் புதினத்தின், கதைத்தலைவி
'மணிமேகலை' இன்ஜினியராக பணிபுரியும் ஜெயராஜ் என்பவரை
மணந்து வாழ்ந்து வருகிறாள். இந்நிலையில் அவளது முகத்தின்
காதோரத்தில் சிறிய வெண் புள்ளி ஒன்று தோன்றுகிறது. அதனை
மருத்துவரிடம் காண்பிக்கும்போது இது தொழுநோய்க்கான
அறிகுறி என்கிறார். இதனையறிந்த ஜெயராஜ் அவளை
அவளுடைய தாய்வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, மறுமணம் செய்து
கொள்கிறான். ஆனால், மணிமேகலையோ வீட்டைவிட்டு
வெளியேறி தன்னைப் போன்றே நோயால் பாதிக்கப்பட்டும்,
ஆதரவற்றும் உள்ளவர்கள் உள்ள காப்பகத்தில் பணியில்
சேர்கிறாள். பின்பு அந்தக் காப்பகத்தின் தலைவராகப்
பொறுப்பேற்று,

"பூந்தமல்லிக்கு அருகே மதுரவாயல் என்ற சாலையோர கிராமத்தில்
திருமதி லில்லி பிரபாகர் என்ற நிஜமான சமூக சேவகி குழந்தைகள்
காப்பகம் ஒன்றை உருவாக்கி இருக்கிறாராம். நாடெங்கிலுமுள்ள
பெரு வியாதிக்காரர்களின் பிள்ளைகளைக் கொண்டுவந்து
நாள்தோறும் மும்முறை உணவளித்து, கல்வியளித்து, நற்பணி
செய்வதாகக் கேள்வி. நாமும் ஏன் இந்த தாய்மார்களின் வசதியற்ற
பிள்ளைகளைக் கொண்டுவந்து இதர அனாதைக் குழந்தைகளையும்
கூட்டி வந்து ஒரு காப்பகம் கட்டக்கூடாது? மணிமேகலை அந்த
காம்பவுண்டுக்குள் வெற்றிடம் ஒன்றை நோக்குகிறாள். அவள்
மனவெளிக்குள் ஒரு கட்டிடம் எழுகிறது. குழந்தைகள்
குவிகிறார்கள். கட்டிடம் பெரிதாகிக் கொண்டே வருகிறது.
குழந்தைகளின் எண்ணிக்கை கூடிக்கொண்டே வருகிறது." ³ எனும்

கூற்றிலிருந்து, மணிமேகலையின் தியாக உள்ளமும் தாயுள்ளமும் பொதுநல நோக்கும் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. தன்னுடைய வாழ்க்கையை இழந்தபோதும் பிறரை, வாழ வேண்டும் என நினைப்பதும் வாழ வைக்க முற்படுவதும் மிக உயரிய பொதுவுடைமைச் சிந்தனை ஆகும். இதனை ஆசிரியர் மணிமேகலையின் செயல்பாட்டின்வழி அறிவுறுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

மூன்றாம் பாலினத்தவரின் பொதுவுடைமைச் சிந்தனை

'வாடாமல்லி' எனும் புதினத்தின் கதைத்தலைவன் சுயம்பு. இவன் சென்னையில் பொறியியல் படிப்பைப் படித்து வந்தான். பின்பு காலப்போக்கில் அவன் உடலில் தோன்றிய பாலின மாற்றத்தால் திருநங்கையாக மாறிவிடுகிறான். பிறகு வீட்டைவிட்டு பெற்றோரால் துரத்தப்படுகிறான். சிறிது காலம் சென்னையில் வாழும் திருநங்கைகளோடு சேர்ந்து வாழ்கிறான். இந்நிலையில், டெல்லி செல்கிறான். அங்கு திருநங்கைகளின் மாதாவிடம் மேகலை எனும் பெயரில் வளர்ப்பு மகளாக வளர்ந்து வருகிறான். அப்போது அவனது வளர்ப்புத்தாயிடம் ஒருவர்,

"நாங்க போபாலுல இருந்து வாரோம். முர்கே மாதாவுக்கு ஒரு கோயில் கட்டுற விஷயமா. ஆமா. உங்க லெட்டர் கிடைச்சது. கோவில் கட்ட எவ்வளவு செலவாகும்" எனக் கேட்க, மேகலை அவசர அவசரமாய்க் குறுக்கிட்டாள். "எம்மா. முர்கேமாதாவுக்கு கோவில் கட்டட்டும். வேண்டான்னு சொல்லல. ஆனால் அந்தக் கோவிலோட கோவிலா, நம்மள மாதரி பிறப்பெடுத்து சூடுபட்டவங்களுக்கும், தெருவுல தூக்கியெறியப்பட்டவங்களுக்கும் ஒரு சத்திரம் சேர்த்து கட்டனும்னு சொல்லுங்கம்மா" என்கிறாள்.

"என் ராசாத்தி இந்தத்திட்டம் எனக்கு வரல பாரு. சரி. அப்புறமா இவங்ககிட்ட பேசி மொத்தம் எவ்வளவு ஆகுதுன்னு கணக்கு பாரு. பாதிச் செலவ நாம குடுத்திடலாம்."⁴ என்கிறாள். திருநங்கைகளின் வாழ்விற்காக சுயம்பு கூறும் இக்கூற்று ஒவ்வொருவரிடமும்

இருந்தால் யாரும் யாராலும் துன்புறும் நிலை உருவாகாது.
எல்லாரும் எல்லாமும் பெறுகின்ற சூழல் உருவாகும்.

ஒற்றுமையுடன் போராடுதல் :

'நெருப்புத்தடயங்கள்' எனும் புதினத்தில் கலாவதி என்ற பெண் அவளது உறவினர்களாலேயே வன்கொடுமை செய்யப்படுகிறாள். இதனை அறிந்த அவளது உறவினளான தமிழரசி அவ் அநீதியை எதிர்த்து காவல் நிலையம் நோக்கி போராட்டத்தை மேற்கொள்கிறாள். அதனைக் கண்ட "ஊர் மக்கள், மரம் வெட்டுபவர்கள், கிணறு தோண்டுபவர்கள், விவசாயக் கூலிகள் உட்பட ஏழை எளியவர்கள் நடந்த கூட்டத்தில், ஒதுங்கியிருந்த சேரிமக்களில் பலரும் சேர்ந்து கொண்டார்கள். வாலிபப்பையன்கள், வயதுப்பெண்கள், விடலைப்பயல்கள், முதியவர்கள் என்று சமூகத்தின் எல்லா வயதுகளுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் காட்டும் கூட்டம் நிராயுத பாணியாய்த் தோன்றினாலும், போர்ப்பரணிப் பார்வையோடு போய்க் கொண்டிருந்தது.

போலீஸ்காரர்களையும், பணக்காரர்களையும் எதிர்க்க முடியும் போலுக்கே என்று பலர் வியந்து கொண்டார்கள்."⁵ எனும் இக்கூற்றின்மூலம் நீதிக்கு எதிராக செயல்படுவர்களை ஒற்றுமையுடன் கூடி எதிர்த்தால் நீதியை நிலைநாட்ட இயலும் என்பதை அறியமுடிகிறது. மேலும், சமுத்திரம் அவர்களின் 'சத்திய ஆவேசம்' புதினத்திலும் அநீதிக்கு எதிரான போராட்டங்களை பதிவு செய்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

மத நல்லிணக்கம் / சகோதரத்துவம் :

இந்து - முஸ்லீம் மக்களிடையே நிகழ்ந்த மதக்கலவரத்தை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது 'மூட்டம்' எனும் புதினமாகும்.

மேலப்பாளையம் எனும் கிராமத்தில் உள்ள மசூதியை யாரோ இடித்துவிடுகின்றனர். அதனால் அங்குள்ள இந்து மக்கள் மீது முஸ்லீம்களுக்கு கோபம் உண்டாகிறது. இதனால் அப்போது வெகுண்டெழுந்தவர்கள் அங்கு வந்த முத்துக்குமார் என்ற இளைஞனை வெட்டுவதற்கு செல்கின்றனர். அவர்களிடமிருந்து முத்துக்குமாரை,

"முத்துக்குமார் கண்ணடிப்பதா? இவன் நடிக்கான்! இவனைத்தான் முதல்ல முடிக்கணும். பொல்லாத போக்கிரி. காதர்பாட்சா இப்போது கூட்டத்திலிருந்து விடுபட்டு, முத்துக்குமாரின் முன்பக்கம் தனது முதுகைச் சாய்த்தபடியே சர்வசாதாரணமாகக் கேட்டான்.

"யாராவது இவனை வெட்டணுமின்னா வெட்டுங்க! அப்படி வெட்டினால், அவன் தலையோட என் தலையும் சேர்ந்துதான் விழும். முத்துக்குமார் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் பாட்சாவின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதான்"⁶ என்பதிலிருந்து காதர்பாட்சாவின் சகோதரத்துவ / மதநல்லிணக்க சிந்தனையை அறியமுடிகிறது. இச்சிந்தனை அனைவரிடமும் மேலோங்க வேண்டும்.

உழைப்புச் சுரண்டலை எதிர்த்தல் :

'தாழம்பூ' எனும் புதினத்தில் சரோசா என்பவள் சாராயத் தொழில் செய்து வருகிறாள். அவளை இளங்கோ என்பவன் அத்தொழிலை விட்டு மாற்றி, அவன் வேலை செய்யும் அரசு அலுவலகத்தில் தற்காலிக உதவியாளர் பணியில் சேர்த்து அவளுக்கு

உதவிபுரிகிறான். அவ்வலுவலகத்தில் பணியாற்றும் பலரும் அவளிடம் வேலை வாங்கி அவளது உழைப்பைச் சுரண்டுகின்றனர். அவளுக்கு சம்பள நாள் அன்று தற்காலிகத்துக்கு சம்பளம் இல்லை என்று கூறி அவமானப்படுத்துகின்றனர். உழைப்பைச் சுரண்டிக்கொண்டு ஊதியம் தராமல் இருப்பதை கேள்விப்பட்டு அங்கு வந்த இளங்கோ,

"இந்தப் பொண்ணு நியூசென்ஸ் காரின்னா, நாமெல்லாம் அரசாங்கக் கேடிங்க. ஒரு மாசமா நாய் படாத பாடா உழைச்சிட்டு அதுக்குப் பலன் கிடைக்கலன்னா அவள் குலைக்கத்தான் செய்வாள். நாமா இருந்தால் கடிச்சிருப்போம். நம்பவச்சு கழுத்தறுத்துட்டிங்களே! இந்தாம்மா சரோசா. ஏன் அழுவறே? இந்தா, என் சம்பளம் முழுசும். ஒனக்கு வேலைக்குக் கூலியாயும், இவங்களோட அகம்பாவத்துக்கு அபராதமுமாவும் தாறேன். இளங்கோ, ஆவேசப்பட்டு தனது சட்டைப் பையைக் கிழித்தான். அந்த வேகத்தில் இடது கையிலிருந்த பை அவனது வலது கைக்குள் ஒரு சதுரத்துணியாக நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களோடு வெளியிடப்பட்டது. அந்தத் துணியோடு அந்த நோட்டுக்களை சரோசாவின் கைக்குள் திணித்தான்."7 எனும் இக்கூற்றின்வழி அறியமுடிகிறது. ஒருவருடைய உழைப்பினைச் சுரண்டும்போது அவர்களுக்குத் துணையாக நின்று நீதியைப் பெற்றுத்தருவது உயர்ந்த சிந்தனையாகும்.

பொருந்தா மணத்தைத் தடுத்தல் :

'வளர்ப்பு மகள்' எனும் புதினத்தில், சொக்கலிங்கம் - பேச்சியம்மா தம்பதியர்களுக்குக் குழந்தை இல்லாததால் அவன் தங்கை செல்லம்மாவின் குழந்தையைத் தத்து எடுத்து வளர்த்து வருகிறான். அப்போது அவனுக்கு ஆண்வாரிசு இல்லை என்ற ஏக்கத்தால், ஓர் இளம் வயது பெண்ணைத் திருமணம் செய்ய ஏற்பாடு

செய்யப்படுகிறது. இதனை, கேள்விப்பட்ட மல்லிகா வெகுண்டெழுகிறாள்.

"மல்லிகா அழைப்பிதழை வாயில் கடித்துக் கொண்டே யோசித்தாள். பெண் விடுதலை பேசும் இந்தக் காலத்திலா இப்படி? ஒருத்தி, ஏழையாகப் போய்விட்டால், அவளை யாரும் வாங்கலாம் என்பது இன்னும் நடக்குதே. மாமா சொத்தைக் காப்பாற்ற நினைத்தால், இந்த பேச்சியம்மாவையே தத்து எடுத்து மகளாய் வளர்க்கலாமே! அப்பாவா இப்படிச் செய்கிறார்? அப்பா அல்ல, அப்பாவோட பணம். பணத்தை, வாலிபமாய் பெண்கள் நினைக்கிறார்கள் என்கிற அகங்காரம். இதை தடுத்தே ஆகணும்."⁸ என்று அத்திருமணத்தை தடுக்க முயற்சி செய்கிறாள். அதற்கு அவளின் பெற்றோரும்,

"செல்லம்மா பதறினாள். மல்லிகா என்னம்மா இது? இது உங்களுக்குப் புரியாதும்மா. இது ஒரு இளம்பெண்ணோட விவகாரம். விற்பனைக்கு வந்திருக்கிற ஒருத்தியோட எதிர்காலப் பிரச்சினை. வாங்கப்பா போகலாம். பணம் இருக்கா? கோணி வாங்க ஐம்பது ரூபாய் இருக்கு. பரவாயில்ல. நாம பட்டினிகூட கிடக்கலாம். கேணியில் ஒரு பெண்ணை தள்ளப்போவதை நாம் பார்த்துட்டு நிற்கப்படாது வாங்கப்பா"⁹ என்று மல்லிகா மற்றும் அவளது பெற்றோர் பொருந்தா மணத்தைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றனர்.

பாலியல் சீண்டலைத் தடுத்தல் :

சாமியாடிகள் எனும் புதினத்தின் கதை மாந்தர்களில் ஒருத்தி ரஞ்சிதம்(தொழிலாளி). அவள் பீடி சுற்றி வருகிறாள். அவளிடம் பீடி ஏசெண்ட் ராமசாமி (முதலாளி)

"இப்பவே ஒன் சேலயப் பிடிச்ச இழுக்கேன். ஒன் கள்ளப்புருஷன்ல எந்தப் பய வந்து காப்பாத்துறான்னு பாக்கலாம்."¹⁰ எனும் கூற்றின்மூலமும்;

"செம்பட்டையான் பெண்களைப் பயமுறுத்துவதற்காவது ரஞ்சிதத்தை ஏதாவது செய்ய வேண்டும். ஒப்புக்காவது, அவள் தோளில் கிடக்கும் முந்தானையைக் கீழே இழுத்துப் போட வேண்டும். செறுக்கி மவள்" எனவும், "ஏசெண்டு, ரஞ்சிதத்தை, அடிமேல் அடிவைத்து நெருங்கினான். என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பது தெரியாமலே - அதேசமயம், ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற வீறாப்புடன் நெருங்கினான்."¹¹ எனும் கூற்றின்மூலமும் சில ஆடவர்களின் நெறிபிறழ் நடத்தைகளும், அத்துமீறல்களும், பாலியல் சீண்டல்களும் சமுதாயத்தில் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இதனைக் கண்ட ரஞ்சிதம் மற்றும் உடன் பீடி சுற்றும் பெண்கள், வெகுண்டெழுகின்றனர்.

"ஏய் பால்பாண்டி நீ நெசமாவே மனுஷன்னா ரஞ்சிதத்த தொடு பார்க்கலாம். என்னடா நெனச்சே. பன்னிப்பயலே. ஒருத்தி இரண்டாவது கணையைத் தொடுத்தாள். இதையடுத்து எல்லாப் பெண்களும் முந்தியடித்துப் பேசினார்கள். ஒரு பொம்புளய, அதுவும் ஒத்த வீட்டு பொண்ண, அடிக்கவாறியே நீயுல்லாம் ஆம்புளையாடா. பீடிக் கம்பெனில நீ பெரிய வேலைக்காரன். நாங்க சின்ன வேலைக்காரிவ. எங்கள் வராதன்னு நீ எப்படிடா சொல்லலாம்"¹² என்று ஒன்று கூடி எதிர்க்கின்றனர். இதுபோன்ற நிலைகளில் மகளிர் பொதுவுடைமைச் சிந்தனை கொண்டவர்களாய் செயல்பட வேண்டும்; துணிவுடன் போராட முன்வர வேண்டும்.

பட்டினி :

'ஒரு கோட்டுக்கு வெளியே' புதினத்தில், குட்டாம்பட்டியில் வசித்து வருபவன் அருணாசலம். பி.ஏ. படித்துவிட்டு வேலை தேடிக் கொண்டிருப்பவன். அவன் வசித்து வந்த ஊரில் பயங்கரமான வெள்ளம் வருகிறது. இதனால் ஊரே அடித்துச் செல்லும் நிலை ஏற்படுகிறது. இதனால் ஊரைக் காப்பாற்ற குளம் உடைபடுவதிலிருந்து தடுக்க உபரி நீரைத் திறந்து விடும்படி அருணாசலம் உண்ணாவிரதம் மேற்கொள்கிறான்.

"பயங்கரமான வெள்ளத்தால், நெல்லை மாவட்டமும், இதர மாவட்டங்கள் போல பலமாகப் பாதிக்கப்பட்டது. குட்டாம்பட்டிக் குளத்திற்கு, ராம நதியின் உபரி நீர் விரைவில் வெள்ளமாக வரும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதால், குளம் உடையாமல் இருக்க, மதகைத் திறக்கும்படி ஹரிஜனங்கள் சொன்னதை - அதனால் தங்கள் சேரி அழியும் என்று சொன்னதை - நிலபிரபுக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதை ஆட்சேபித்து, அருணாசலம், மதகருகே ஒரு கட்டிலைப்போட்டு படுத்துக்கொண்டு, சேரி மக்களின் பேச்சையும் கேட்காமல், சாகும்வரை அல்லது மதகுகள் திறக்கப்படும்வரை, இந்த இரண்டில் எது முன்னால் வருகிறதோ அதுவரை உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போவதாக, படுத்துக்கொண்டே அறிவித்தான்."¹³ என்பதால் அறியமுடிகிறது. அருணாசலம் ஊர் மக்கள் நலனுக்காக உண்ணாவிரதம் இருப்பதிலிருந்து அவனின் பொதுவுடைச் சிந்தனையை அறியமுடிகிறது. இவ்வுயரிய பண்பு அனைவரிடத்தும் மேலோங்க வேண்டும்.

பிறருக்கு ஏற்படும் துன்பத்தை தடுத்தல் :

'பாலைப்புறா' எனும் புதினத்தில், கலைவாணி மனோகர் என்பவனைத் திருமணம் செய்துகொள்கிறாள். இந்நிலையில் மனோகரால் அவளுக்கு எய்ட்ஸ் நோய் பரவுகிறது. இதனால் அவள் அவனை வெறுத்து, சுமதி என்பவளிடம் தற்காலிக உதவியாளராகப் பணிபுரிந்து வருகிறாள். அப்போது,

"மிஸ்டர் பத்மநாபன் இருக்காரா? நீங்கதானா. ஒங்களோட எதிர்கால மருமகன் ரகோத்தமன் எய்ட்ஸ் கிருமிகள் உள்ளவர் சார். கல்யாணம், கருமாந்திரத்தில முடியும் சார். நான் சொல்வதில் சந்தேகம் வந்தால், நம்பிக்கையான டாக்டர்கிட்டே அந்தப் பையனை டெஸ்ட் செய்து பாருங்க. என் பேரா? கோணசத்திரத்தில் இருக்கிற கலைவாணி. டாக்டர் சுமதியோட தற்காலிக உதவியாளர்"¹⁴ என்று கூறி எய்ட்ஸ் நோய் உள்ள ஒருவனுக்கு ஒரு பெண்ணுடன் நடக்க இருந்த திருமணத்தைத் தடுத்து அப்பெண்ணின் வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றுகிறாள். பிறகு, 'எய்ட்ஸ் திருமண தடுப்பு இயக்கம்' என்ற தன்னார்வ அமைப்பு ஒன்றை நடத்தி,

"ஐந்தாறு எய்ட்ஸ் கல்யாணத்தைத் தடுத்திருக்கோம். ஹெச்.ஐ.வி. பெண்களுக்கு வேலை கொடுத்திருக்கோம். பல நோயாளிகளுக்கு பயனுள்ள தொழில்களை நடத்தப்போறோம். நம்மகிட்ட யோசனை கேட்க எத்தனையோ பேர் காத்திருக்காங்க. நம்ம அமைப்போட பெயர், நாலு பக்கமும் இடிபடுது"¹⁵ எனும் கூற்றால் ஒருவரிடம் உண்டாகும் பொதுவுடைமைச் சிந்தனை பலரையும் காப்பாற்றி நல்வழிப்படுத்தி வாழ வைக்கும் என்பதை அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை :

ஒரு மனிதனுக்கு கிடைக்கின்ற அனைத்து வசதிகளும் மற்றொரு மனிதனுக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்று கூறுவது பொதுவுடைமைச் சிந்தனை ஆகும்.

எங்கெல்லாம் அலுவலகங்களில் அதிகார துஷ்பிரயோகம் நடக்கிறதோ அதைத் தட்டிக் கேட்டல் வேண்டும். பிறர் துன்பம் போக்க போராடுதல் வேண்டும்.

அனைவருக்கும் அனைத்தும் கிடைக்க வேண்டியது பொதுவுடைமை. மனிதர்களுக்கிடையே நிகழும் பிரச்சினைகளுக்கு எதிராக ஒன்றுகூடி ஒற்றுமையுடன் போராடி நீதியை நிலைநாட்டுதல் வேண்டும். அனைவரிடமும் மதநல்லிணக்கமும் சகோதரத்துவமும் வளர வேண்டும். சமுதாயத்தில் நிகழும் பாலியல் சீண்டல், உழைப்புச் சுரண்டல் முதலியவற்றிற்கு பொதுநலத்துடன் போராட அனைவரும் முன் வருதல் வேண்டும்.

முதலாளி - தொழிலாளி இடையே உள்ள வர்க்கப்பிரிவினையை போக்கிட வேண்டும். ஒருவரின் நேர்மை சமுதாயத்தில் பொதுவுடைமைச் சிந்தனையை மேலும் வலுப்பெறச் செய்யும்.

அரசு / தனியார் அலுவலகங்களில் பணிபுரிவோர் நேர்மையோடும், மனிதநேயத்தோடும் நடந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் ஆகிய பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளைத் தமது புதினங்களில் சு.சமுத்திரம் அவர்கள் பதிவு செய்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம் :

வெளிச்சத்தை நோக்கி, ப.43

மேலது, பக்.43-44

இல்லம் தோறும் இதயங்கள், ப.232

வாடாமல்லி, ப.251

நெருப்புத்தடயங்கள், பக்.288-289

மூட்டம், ப.79

தாழம்பூ,பக்.255-256

வளர்ப்புமகள்,ப.107

மேலது,ப.107

சாமியாடிகள்,ப.160

மேலது,ப.160

மேலது,பக்.160-161

ஒரு கோட்டுக்கு வெளியே,ப.152

பாலைப்புறா,பக்.271-272

மேலது,பக்.331-332

துணைநூற் பட்டியல் :

அரங்க சுப்பையா,இலக்கியத் திறனாய்வு கொள்கைகள், பாலை
பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை - 600 014,பதிப்பு: 2007

சமுத்திரம் சு,ஒரு கோட்டுக்கு வெளியே, திருவரசு புத்தக
நிலையம்,23, தீன தயாளு தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை-
600017, பதிப்பு:1977

சமுத்திரம்.சு,வளர்ப்பு மகள்,திருவரசு புத்தக நிலையம்,23,தீன
தயாளு தெரு, தியாகராயநகர்,சென்னை - 600017,பதிப்பு:1980

சமுத்திரம்.சு,இல்லம் தோறும் இதயங்கள்,கங்கை புத்தக
நிலையம்,23, தீன தயாளு தெரு,தியாகராய நகர்,சென்னை -
600017,பதிப்பு:1982

சமுத்திரம்.சு,நெருப்புத் தடயங்கள்,கங்கை புத்தக
நிலையம்,23,தீன தயாளு தெரு, தியாகராய நகர்,சென்னை -
600017,பதிப்பு:1983

சமுத்திரம். சு,வெளிச்சத்தை நோக்கி,திருவரசு புத்தக நிலையம், 23, தீன தயாளு தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600017, பதிப்பு:1989

சமுத்திரம். சு,நிழல் முகங்கள்,ஏகலைவன் பதிப்பகம், இரண்டாவது குறுக்குத் தெரு, டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் நகர், சென்னை- 600041, பதிப்பு:1991

சமுத்திரம்.சு,சாமியாடிகள்,திருவரசு புத்தக நிலையம்,13,தீன தயாளு தெரு, தியாகராய நகர்,சென்னை - 60001,பதிப்பு:1991

சமுத்திரம்.சு,தாழம்பூ,திருவரசு புத்தக நிலையம்,23,தீன தயாளு தெரு, தியாகராய நகர்,சென்னை - 600017,பதிப்பு:1992

சமுத்திரம். சு,மூட்டம்,ஏகலைவன் பதிப்பகம், 9, இரண்டாவது குறுக்குத் தெரு, டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் நகர், சென்னை- 600041, பதிப்பு:1994

சமுத்திரம். சு,வாடாமல்லி,பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், 142, ஜானி ஜான் கான் சாலை, இராயப்பேட்டை,சென்னை-600014, பதிப்பு: 1994

சமுத்திரம்.சு,பாலைப்புறா,ஏகலைவன் பதிப்பகம், 9,இரண்டாவது குறுக்குத் தெரு,டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் நகர், சென்னை - 600041, பதிப்பு:1998

- ம. ஹரிகிருஷ்ணன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (முழு நேரம்),

முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை,

அரசு ஆடவர் கலைக்கல்லூரி, கிருஷ்ணகிரி.

நெறியாளர்: முனைவர் அ.திலகவதி, இணைப்பேராசிரியர், முதுகலை
மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை, அரசு ஆடவர் கலைக்கல்லூரி, கிருஷ்ணகிரி.

காரணைளிகள்

- 01] காகித உறவு-சிறுகதை-சு.சமுத்திரம்
<https://www.youtube.com/watch?v=trd-hkFHz2U> [14:50]
- 02] கண்ணுக்கு தெரிந்த கிருமிகள் சிறுகதை
<https://www.youtube.com/watch?v=V8Y5RCsRTEQ> [12:12]
- 03] சு.சமுத்திரம் எழுதிய “அபத்தங்கள்” சிறுகதை
<https://www.youtube.com/watch?v=ONI47SYuPyo> [20:29]
- 04] வேரில் பழுத்த பலா/நாவல்/சு.சமுத்திரம்
<https://www.youtube.com/watch?v=zUMhGB1gZmM> [16:14]
- 05] லாரி சிங்கி | சு.சமுத்திரம் சிறுகதை
<https://www.youtube.com/watch?v=HUFgrs8bj70> [21:04]
- 06] சிறுகதை தொகுப்பு/சு.சமுத்திரம் சிறுகதைகள்
<https://www.youtube.com/watch?v=EIpZ2OuFbQg> [2:35:00]
- 07] சு.சமுத்திரம் | சொகுசுக்காரர்கள் | சிறுகதை
<https://www.youtube.com/watch?v=mAJemKdKwag> [26:16]
- 08] ஐம்பெரும் விழா | சிறுகதை | எழுத்தாளர். சு.
சமுத்திரம்
<https://www.youtube.com/watch?v=RqL1HKF3yoA> [18:35]
- 09] சு. சமுத்திரம் நாவல் | தமிழ் நாவல் | Oru Naal Podhuma
<https://www.youtube.com/watch?v=QomtIlqJz7I> [30:25]
- 10] "ஒரு நாள் போதுமா" சு.சமுத்திரம் அவர்களின் கதை
<https://www.youtube.com/watch?v=gRCXlIZ0vOY> [35:28]

(☺)(☺) சு சமுத்திரம் (☺)(☺)